

Leven & Werken van Caro Lovers, auteur.

K o m e d i e

Hedwig Cooremans

Juli 2021

© H. Cooremans
Theaterbureau ALMO
't Serclaesstraat 11
Cooremansstraat 34
B-1740 Ternat
2600 Berchem

Royal House -

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

Users/telenet.be

5 H. 3 D. DUBBELROLLEN

DE ECHTEN

LIONEL BAECKELMAN, alias CARO LOVERS, auteur

LEONA

GUSTAV

ROOSJE

ANTON

DE BELANGRIJKSTEN

BLACKJACK MORRIS

JANE

DIKKE JOE

MARGIE

JUNIOR

MAN

WILLIAM

INSPECTEUR 1

INSPECTEUR 2

DUBBEL

Gustav + Dikke Joe

Roosje + Margie

Anton + Junior

Man + William

Leona + Inspecteur 1

Lionel + Inspecteur 2

- * De personages uit de roman lijken zo weggelopen uit de jaren twintig van de vorige eeuw. De tijd van Al Capone en de charleston.
Ze zijn als figuren uit een stripverhaal of ze spelen in een zwart-witfilm van toen.
Ze zijn net niet karikaturaal.

* Gustav spreekt met een Slavische tongval. Dit wordt in de tekst deels aangegeven.

* * * * *

EEN APPARTEMENT (op de vierde verdieping)

Dit is het haast nooit opgeruimde of verluchte schrijvershol van Lionel Baeckelman, alias Caro Lovers, beroemd auteur in spe.

Interieur van nu, dat tegelijk leefruimte en keuken is. Er staat/hangt wel een hoop nostalgie en prullaria uit de jaren '20 en '30 van de vorige eeuw. Waaronder:

- * een telefoon van zowat 100 jaar geleden.
- * bij de dubbele balkondeur: een telescoop van dezelfde ouderdom.

Bureau met pc (of laptop) en bureaulamp, bureaustoel, een grote zetel, twee stoelen aan een kleine, overvolle tafel met drank- en etensresten, een gootsteen vol vaat. Overal paperassen, boeken, kranten, tijdschriften...

Twee deuren naar de grote en de kleine slaapkamer en een deur naar de douche- en wasruimte.

- * De lift is al een eeuwigheid in panne.
- * Een spannend of geheimzinnig moment wordt onderstreept door een kort, doch krachtig kenwijsje.

* * * * *

- * Het stuk mag zonder onderbreking gebracht worden.
Indien men een onderbreking wenst, kan die na DRIE, maar evengoed na VIER.

* * * * *

E E N

Tijd: Jaren '20 + nu.

We horen charlestonmuziek, die overvloeit in geluiden, stukjes dialoog, kreten, schieten... uit gangsterfilms à la Chicago jaren '20.

Ondanks de gesloten overgordijnen sijpelt een streepje daglicht door de dubbele balkondeur naar binnen. De andere lichtbron is de kleine bureaulamp.

Lionel ligt uitgeteld ergens bij de grote zetel. Hij is er waarschijnlijk uitgedonderd en ligt half verborgen, zodat we niet precies weten waar tussen alle rommel (Lege flessen, blikjes, tijdschriften...)

Morris en Jane komen uit de slaapkamer. Jane knoopt haar rok of blouse dicht, Morris slaat zijn bretellen om en propt zijn hemd in zijn broek.

MORRIS. Snap je het niet, schat?

JANE. Anders zou ik het je niet vragen, lieverd.

MORRIS. Denk eens diep na.

JANE. Ik weet wel wat je bedoelt, hoor.

MORRIS. Dan weet je meer dan ik.

JANE. Ik ben volgens jou niet pienter genoeg.

MORRIS. Komaan, lieve Jane, ik zou zoiets niet durven denken. Jij bent zelfs meer dan bijzonder pienter. Naast je uitzonderlijke fysieke kwaliteiten, die ik zeer apprecieer, is het net dat wat me bij jou zo bevalt. Je vertoont soms zelfs tekenen van groot inzicht.

JANE. Oh lieveling, dank je! (*Hangt rond zijn hals.*)

MORRIS. (*Maakt haar zachtjes los.*) Kom, kom, genoeg van dat sentimentele gedoe, lieve Jane. We hebben ons verzetje gehad. Ik vind je ont-zet-tend schattig, maar we

moeten harder zijn dan bikkelhard. Genadeloos. Laten we ter zake blijven! De opdracht!

JANE. Natuurlijk, boss!

Morris knipt met de vingers en Jane kijkt door de telescoop.

JANE. Hij is er // nog steeds!

MORRIS. // nog steeds! Dat had ik al verondersteld. Thanks, Jane.

JANE. Graag. Hij is zich flink aan het ontspannen. Daar heeft ieder van ons toch behoefte aan, of niet, Morris schat?

MORRIS. Heel juist gezien, engel. Ontspanning is als manna uit de hemel voor het geestelijke welzijn van ieder individu. Maar moet ontspanning noodzakelijkerwijze inspannend zijn? Wie zal het zeggen? Ik heb de indruk dat onze vriend zich met de nodige inspanning te veel ontspant. Bovendien komt hij zijn afspraken niet na. Dat is erger.

JANE. Jij hebt wat tegen die gozer, hé boss?

MORRIS. Als persoon? Niets. We sloten niet meer dan een mondeling akkoord, lieve Jane. Bezegeld door een handdruk. Dat heet business in vertrouwen. En vertrouwen is de basis van ons bestaan. Wat zouden lui zoals wij anders te maken willen hebben met mensen zoals hij? Niets. *(Korte pauze.)* Dikke Joe heeft mijn vertrouwen beschaamd. En dat pik ik niet.

JANE. Ik vroeg het voor de zekerheid, boss. Jouw bevestiging motiveert me.

MORRIS. Hm... Je bent goed, Jane. Erg goed. Niet alleen wat onze persoonlijke ontspanning betreft. *(Streelt haar wellustig en geeft haar een zoen in de hals.)*

JANE. Oh, Morris! Je kietelt me! *(Ze vleit zich tegen hem aan.)*

MORRIS. Ts ts ts... *(Maakt zich los.)* Business first, Jane schat. Ik stelde je gewoon op de proef. En jij laat je onnodig afleiden. Niet zo fraai!

JANE. Sorry, boss. Ik snap het. Niet tijdens het werk.

MORRIS. Het doet me genoeg dat jij alles als het ware in zijn juiste proporties ziet. Kijk nog eens door dat ding en bezorg me meer details.

JANE. *(Ze doet het.)* Die meid ken ik niet. Wat ze doet, ken ik wel!

MORRIS. Die meid is slechts een onbeduidend snolletje. Het gaat mij om hem. Om Dikke Joe. Vertel me meer over hem.

JANE. Misschien even nog een klein detail, boss. Ze liggen helemaal in hun blootje.

MORRIS. Dat is een terechte, doch eerder overbodige opmerking. Hoe zijn we zelf, niet-waar? Wat ik mij afvraag is hoe onze vriend denkt zijn schulden af te betalen als hij heelder dagen ligt te vossen?

JANE. Een schande, boss!

MORRIS. Daar zeg je het, Jane. Het wordt tijd dat we hem een handje helpen.

JANE. Ménage à quatre?

MORRIS. Jane... Dat zou van het goede te veel zijn! Onze vriend heeft een ander soort hulp nodig. Ik zou het eerder *assistentie* willen noemen.

JANE. Als het op assistentie aankomt, ben ik de beste. Luister, ik beveel!

MORRIS. Pardon?

JANE. Ik bedoel: beveel, ik luister! Sorry, boss!

MORRIS. Laat me even nadenken. (*Pauze.*) Goed, excuses aanvaard!

JANE. Ik zou niet willen dat het andersom was, Morris. Thanks!

MORRIS. Ik ook niet, lieverd.

Jane kijkt. Morris gaat zitten en vijlt zijn nagels.

We horen een sleutel in het slot van de voordeur en Leona komt binnen. Ze hijgt van de inspanning. (Geen lift!) Ze snuift de stank van de gesloten alcoholruimte. Ze hangt haar jas op en haast zich grommelend...

LEONA. Altijd zelfde liedje... Kan die dan nooit... Varkenskot... Enz...

... om het overgordijn open te trekken en de dubbele deur open te gooien. Volle licht. Leona begint op te ruimen. Intussen gaat de conversatie tussen Morris en Jane gewoon verder.

MORRIS. Jij gaat straks met mij naar de overkant. Halen we hem op. (*Jane haalt haar pistool boven.*) Ts ts ts, je gebruikt in geen geval dat soort speelgoed, lieve schat! Het laat sporen na. Hersentjes die van het behang glibberen en

soortgelijke onaangename dingen. Die spulletjes gebruiken we enkel en alleen in uiterste nood.

JANE. Vanzelfsprekend. Sorry, boss. *(Kijkt door de telescoop.)*

MORRIS. Ik stel voor dat we wachten tot dat snolletje de aftocht blaast.

JANE. *(Prettig.)* Dat zal waarschijnlijk nog een poosje duren, denk ik.

MORRIS. Geeft niet, Jane. We hebben tijd. Maar niet tot in de eeuwigheid.

Leona gaat naar de voordeur en slaat ze keihard dicht. Er komt een beetje leven vanonder een plaid. Lionel wordt kreunend wakker.

LEONA. Nu al wakker?

LIONEL. Lamegrust...

LEONA. Uitgeslapen?

LIONEL. ... aweg...

LEONA. Lekker laten vollopen vannacht! Dan zal er nogal gewerkt worden vandaag! Hebt ge al naar uw huisbaas gebeld?

LIONEL. Waa...

LEONA. Om die lift te repareren. Of moeten we wachten tot pasen op witte donderdag valt?

LIONEL. Dazzier koud... Wasser gebeurd?...

LEONA. Uw zatte kop open gescheurd!

LIONEL. Schreeuw niet zo...

LEONA. Belo-ofd! *(Ze begint op te ruimen.)*

LIONEL. Leona, alstublieft...

JANE. Ze zijn nog eens herbegonnen, boss.

MORRIS. Eentonig, dat soort mensen.

JANE. Wat doen we?

MORRIS. Wachten tot ze klaar zijn.

JANE. *Klaargekomen zijn* zul je bedoelen!

MORRIS. Ts ts ts Jane... Iets drinken in afwachting?

JANE. Als jij meedrinkt.

MORRIS. Wat dacht je?

Morris schenkt twee bourbons in. Leona geeft een glas water met bruistablet aan Lionel.

LEONA. Hier. Het bruist van medeleven.

LIONEL. Zeg me dat ik vertrappeld werd door een kudde bizons. Want dit overleef ik niet.

MORRIS. *(Brengt Jane een glas.)* Op ons.

LEONA. Opdrinken.

JANE. En op ons succes.

MORRIS. Daar doen we 't voor. Gezondheid!

JANE. // Gezondheid!

LEONA. // Gezondheid!

Iedereen drinkt.

LIONEL. *(Reikt haar het glas aan.)* Nog!

LEONA. Daar staat de kraan. *(Lionel valt achterover.)*

MORRIS. Enfin, zodra die meid verdwenen is, want dat zal vroeg of laat gebeuren, treden wij in actie. Jij mag hem de levieten lezen, Jane.

JANE. Yeah! Thanks, boss!

MORRIS. Hij zal vanzelfsprekend een stel leugens en halve waarheden opdissen. Voor mijn part geef je hem een paar flinke vegen uit de pan. Zolang je er maar voor zorgt dat hij het bewustzijn niet verliest.

JANE. Met alle soorten van genoeg!

MORRIS. Anders zal hij onmogelijk kunnen accepteren dat ik bereid ben hem een allerlaatste uitstel van betaling te geven. Maar dan ook een aller-allerlaatste.

JANE. Jij bent veel te goed, boss.

MORRIS. Weet ik, Jane, lieverd. Weet ik.

Morris gaat rustig zitten, Lionel probeert rechtop te zitten. Hij schermt zijn piepkleine oogjes af tegen het licht en valt weer neer. Jane kijkt door de telescoop en raakt eventjes opgewonden, wat zich uit in piepkleine kreetjes. Leona is ergens in de weer.

LEONA. Ge hebt serieus uw best gedaan gisteren. Zeg, ik heb de indruk dat ge weer met muizen zit. Luister eens...

LIONEL. Kammeni schele...

LEONA. Natuurlijk niet. Maar mij wel. Ik zit ermee.

LIONEL. (*Krabbelt recht.*) Ik heb echt niet veel gehad, Leona. Ik zweer het.

LEONA. Alleen maar rijen shotjes in The Daltons. Ik zal weer valletjes mogen zetten... Zoals gij hier leeft... Ga douchen.

LIONEL. Ik ben amper de deur uitge...

LEONA. En een paar lijntjes neussnoep als afsluiter!

LIONEL. Manee... Ik heb niets gebruikt!

LEONA. Natuurlijk niet. Al die andere idioten wel, maar Lionel Baekelman, nee die niet.

LIONEL. Ik weet alleen niet hoe ik thuis ben geraakt... Ik zweer het!

LEONA. Ge zweert u kapot, ik geloof u toch niet. Ga douchen, zeg ik u.

LIONEL. Ik geraak nooit tot in de badkamer, Leona.

LEONA. Dat wordt dan kruipen.

LIONEL. Ik overdrijf niet...

JANE. (*Prettig.*) Nu overdrijven ze echt, boss!

MORRIS. Luister, schat, als bepaalde leden van *De Schorpioen* veronderstellen dat ze Blackjack Morris voor de gek kunnen houden, dan zijn ze aan 't verkeerde adres. Dikke Joe is ons 20.000 dollar schuldig. Ja?

LIONEL. Ze moeten iets in mijn glas...

LEONA. 't Is natuurlijk weer de schuld van een ander.

MORRIS. Die had hij niet direct op zak. Daar had ik alle begrip voor en daarom heb ik hem, grootmoedig als ik ben, 48 uur uitstel verleend.

LEONA. Zit ge nu nog niet in de badkamer!

MORRIS. Twee dagen later. Nog steeds niets... Alleen een massa uitvluchten.

LIONEL. Mijn kop is precies een voze radijs...

LEONA. Dat komt waarschijnlijk door dat bruistablet!

LIONEL. Ik zweer dat ik nooit, maar dan nooit meer...

LEONA. Het is een grote troost als ge uw eigen leugens gelooft.

Ze gaat de slaapkamer in. Lionel gaat drinken en neemt een glas water mee. Hij gaat voor zijn laptop zitten en begint te schrijven. Intussen...

MORRIS. Maar je kent me, Jane, schat. Ik toonde opnieuw mijn nobele inborst. Ik was bereid de smekeling nogmaals 24 uur te geven, met slechts een luttele 20% interest per dag, terwijl ik de gewoonte heb minstens 30 of 40 aan te rekenen. Waarom slechts een billijke 20%? Omdat Dikke Joe een prima klant is en door de band een stipte betaler. Voor wat hoort wat, snappie? Goed, we spreken nogmaals af in *The Daltons*, maar onze vriend komt weer niet over de brug! Oh, sorry. Ik vergat! Hij kwam, gelukkig als een kind, aandraven met een schamele 2.000 \$. Eén dagje interest! Onvoorstelbaar. In zijn kielzog volgde bla bla bla, enzovoort, enzoverder. Je kent dat. Om hoofdpijn van te krijgen.

Korte pauze, want Lionel schijnt een goed idee te hebben. Hij schrijft enthousiast verder.

JANE. Doe ik een aspirientje in je whiskey, schat?

MORRIS. Zo erg is het niet. Ik ben immers niet vertrappeld door een kudde bizons, lieve Jane. Later misschien. Niet voor 't moment.

LIONEL. *"Niet voor 't moment."* Dat zeggen wij toch niet? *(Denkt na.) "Later misschien. Niet nu."*

MORRIS. Later misschien. Niet nu.

JANE. Kan ook moeilijk, lieverd. Er zijn bijna geen bizons meer in dit land.

MORRIS. Je weet hoe teergevoelig ik ben, Jane. Tranen van medeleven en begrip biggelden haast over mijn wangen. Ontroerend om horen hoe onze man er zich uit probeerde te lullen!

JANE. Arme jongen...

MORRIS. Hij of ik?

JANE. Jij natuurlijk.

MORRIS. Tot hij op een haast platvloerse manier luider en luider begon te smeken. De sfeer werd zelfs gênant. Onze man had al een en ander op, zie je.

LIONEL. Ze moeten Dikke Joe onopvallend uit The Daltons krijgen. Een pilletje in zijn drank! Schitterend! Bestond dat toen al? Moet ik controleren. (*Pijnlijk.*) Elke keer als m'n kop op barsten staat, loopt de inspiratie mijn oren uit. Ik kan het niet stoppen. Waar blijf ik het halen! (*Schrijft verder.*)

MORRIS. We hebben een snoepje in zijn drank gegooid. Dikke Joe zag er straalbezopen uit toen William en ik met hem naar buiten zijn gewaggeld. We hebben hem de Chevy in gewerkt en hem op het kerkhof van Daisytown in een vers gedolven graf gedumpt. Daar kon hij in de juiste sfeer en in alle rust inslapen. Fris en koel.

LIONEL. Fris en koel... Cool!

JANE. Mooi is dat...

MORRIS. Waarom weigeren sommige mensen hun schulden te betalen als je 't hen beleefd vraagt, lieve Jane? Dat gaat er bij mij niet in.

JANE. Sorry, Morris, maar soms heb ik de indruk dat ik me uitsloof voor een paljas. Zo denk ik er over.

MORRIS. Je bedoelt?

JANE. Ik bedoel dat je Dikke Joe op die manier ad perpetuum uitstel van betaling geeft, want als je hem van kant maakt, boort hij 18.000 \$ door je neus.

MORRIS. 20.000! Om over de interesten te zwijgen.

JANE. Ja goed, 20.000 dan... Op één dag interest na.

MORRIS. Dat ben ik in geen geval van plan. Het is mijn bedoeling hem de stuipen op het lijf te jagen. Op de duur zal hij wel moeten toegeven.

JANE. Snap ik wel, hoor, liefje. Kom misschien even kijken hoe bang hij voor je is.

MORRIS. Ach, Jane... Is het noodzakelijk dat je het mes telkens in de wonde draait?

JANE. Als hij niet dokt - en die kans bestaat - heb je een plan B nodig.

MORRIS. Misschien heb je gelijk... Weet je wat mijn probleem is, Jane? Ik ben veel te edelmoedig van inborst. Ik geloof nog in de goedheid van de mensen.

JANE. Ik geef toe dat je soms een tikkeltje naïef bent, Morris.

MORRIS. Luister, als hij niet boven water wil komen. Betonnen schoenen! Ik meen het!

JANE. Daarmee komt hij zeker niet boven water.

LIONEL. Wacht even... Da's twee keer boven water. *(Corrigeert.) "Aan een dode Dikke Joe ta ta ta..."*

JANE. Aan een dode Dikke Joe hebben we niks.

LIONEL. Even denken... *(Schrijft verder.) "Zei Jane en met één blik eiste een omfloerst vlekje in het behang alle aandacht van Blackjack Morris op."* Wat is dat voor flauwe kul? *(Corrigeert.) "Aan een dode Dikke Joe hebben wij niks, zei Jane. Blackjack Morris reageerde niet. Hij keek met omfloerste blik naar een vlekje in het behang dat meteen al zijn aandacht opeiste."* Prima! Zo weet de lezer on-middellijk dat de kans groot is dat Jane haar slag thuis haalt. Anderzijds kan Blackjack niet zonder meer aan haar toegeven. Als dat niet knap gevonden is!

JANE. Als je met een kadaver zit, zie je je poen nooit. Dus: plan B! Je hebt toch een plan B?

MORRIS. Voor andere eikels zal Dikke Joe een lichtend voorbeeld zijn. Ze zullen twee keer nadenken alvorens grapjes met me uit te halen.

JANE. En waar eindigt zoiets? Hé? ... Tussen haakjes, boss. Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag.

MORRIS. Sorry, Jane, maar ik weet onderhand niet meer waar mijn hoofd staat.

JANE. Ik had het over een plan B. *(Mijn plan B!)* Wat zou je ervan zeggen als ik je dat in alle rust en kalmte probeer uit te leggen? Hm?

LIONEL. Gewoon schitterend! *(Pauze.)* Maar Jane heeft zelf geen flauw idee... Even denken...

Jane lokt Morris naar de grote slaapkamer. Tezelfdertijd komt Leona naar buiten met een hoop lakens en een lege fles.

LEONA. Zelfs in bed! Ik weet niet hoe ge niet beschaamd zijt! *(Ze gooit hem de fles.)*

LIONEL. Lag die in mijn kamer?

LEONA. Anders zou ik ze niet meegebracht hebben, Lionel.

LIONEL. Dat kan niet. Dit is mijn merk niet. Dit is Amerikaanse whiskey.

LEONA. Als uw hersens gaar gesopt zijn, zijt gij echt tot alles in staat!

LIONEL. Iemand heeft me dat geflikt, Leona!

LEONA. Weet ge hoe lang die lakens op uw bed liggen? Een week. En ze stinken naar goedkope whisky. De rest wil ik zelfs niet weten! Soms zijt gij gewoon degoutant! (*Af badkamer met de lakens.*)

LIONEL. (Wie is hier binnen geweest?... Denk na, Lionel. Denk na.) (*Aan de deur van de badkamer.*) Leona? Is er al koffie?

LEONA. (*Binnen.*) Is dat dat hete, zwarte drankje tegen een kater?

LIONEL. Leona, wilt ge alstublieft koffie zetten? Dringend!

LEONA. (*Op.*) De dag dat varkens kunnen vliegen...

LIONEL. Leona, alstublieft... Eén klein kopje maar. Daar betaal ik u toch voor...

LEONA. Van uw aalmoezen word ik schatrijk! Waarom sloof ik me eigenlijk nog uit voor een paljas zoals gij! Sorry, Lionel. Maar zo denk ik erover. (*Ze trekt haar jas aan.*)

LIONEL. (Waar heb ik dat nog gehoord?) Ge trapt het toch niet af? Ge laat me toch niet in de steek?

LEONA. Frisse neus halen. Bij de beenhouwer. 't Is hier veel te duf.

LIONEL. (*Hij gaat de dubbele deur sluiten.*) Wie gaat er bij een stomme beenhouwer een frisse neus halen als het hier steenkoud is?

LEONA. Omdat die stomme beenhouwer toevallig vlees verkoopt. Of hebt ge liever alle dagen brood met korstjes? En ga nu eindelijk douchen! (*Af.*)

LIONEL. Ben ik mijn geheugen verloren dat ik niet meer weet of ik met iemand naar bed ben geweest? Ik herinner me niets. Absoluut niets. Er moet toch iets... Ik zal het verdomme uitvogelen ook!

Lionel schrijft verder. Morris en Jane komen uit de slaapkamer.

JANE. Dat was wel héél vlug, Morris!

MORRIS. Luister, lieve Jane. Als na een aantal redelijke aanmaningen blijkt dat Dikke Joe nog steeds niet bereid is af te dokken, dan nemen we zijn schoenmaat. Beloofd!

LIONEL. Hoe moeten ze van die vleesberg af raken? Even denken... Stel dat ze erin sla- gen Dikke Joe van de aardbodem te doen verdwijnen, zodat de flikken hem in geen eeuwigheid terugvinden? (*Denkt na.*) Natuurlijk! Geniaal! Leona is naar de beenhouwer en Jane is mijn oplossing! (*Typt als een bezetene.*) Ik ben ongemeen goed! Waar blijf ik het halen! "*Dat kan wel zijn lieverd, reageerde Jane,*"

JANE. maar ik heb een veel beter idee! (*Korte pauze.*) Wat dacht je van je papa?

MORRIS. Wat heeft mijn papa met Dikke Joe te maken?

JANE. Dat ligt toch voor de hand, Morris.

LIONEL. (*Schrijft.*) "*Morris wist niet wat hij hoorde. Zijn mond ging open en dicht als een zieke oester, maar hij slaagde er niet in één slok lucht in klanken om te zetten.*" Schitterend! Gewoon schitterend! "*De gangster hapte naar lucht als een vis in een modderpoel. Wat Jane zonet had gesuggereerd bracht hem volkomen van zijn stuk. Ten slotte stotterde hij:*"

MORRIS. Dat... dat kun je niet menen, Jane. Mijn papa had een job die hij dag in dag uit inoefent. Uitoefent! Heeft uitgeoefend! Hij geniet nu van een welverdiende rust. Laat mijn papa hier om de liefde gods buiten!

JANE. Je papa beschikt over de nodige infrastructuur om een probleem als Dikke Joe op te lossen.

MORRIS. Dat kan ik hem toch niet vragen, Jane! Alsjeblieft, zeg!

LIONEL. Ja-aa! (*Klapt enthousiast in de handen.*) (*Schrijft.*) "*Ik bedoel, kirde Jane, hij zal het vanzelfsprekend niet met volle overtuiging doen, maar als je er in slaagt hem zo ver te krijgen... Dit is te gek voor woorden, Morris! Soms ben ook ik echt geniaal!*" Voilà! Soms heeft Jane zelfs iets van mij! Wat een vrouw! "*Het is voor jouw papa maar een kleine moeite*

JANE. om een corpus als dat van Dikke Joe te laten verdwijnen!

MORRIS. Een kleine moeite? Dan nog liever betonnen schoenen!

JANE. Tot de flikken om een of andere reden in de plomp gaan dreggen. Wie halen ze dan boven? Hm?

MORRIS. Over een paar jaar is Dikke Joe daar beneden vel over been. Zelfs zijn eigen moeder zal hem niet meer herkennen.

JANE. Je papa gaat een stuk efficiënter te werk dan jouw schoenlappers. Geef toe, veel scrupules heeft hij nooit gehad. Zijn slagerij was een dekmantel voor zijn louche zaakjes.

MORRIS. Op heel bescheiden schaal! Alsjeblieft zeg! 5 \$ hier, 20 \$ daar. En dat deed hij allemaal voor mij, zijn lievelingskind.

JANE. Niet moeilijk, hij had er maar één.

MORRIS. Ik was een erg gevoelig, maar ook een veeleisend kind... Om 't even. Mijn papa is voor alles een prima beenhouwer-spekslager geweest! Hij heeft er altijd van gedroomd dat zijn enige zoon een respectabel leven // zou leiden. Hoe minder hij over mijn bezigheden /// te weten komt, hoe beter.

JANE. // Respectabel? Laat me niet lachen, Morris! /// *Onze* bezigheden!

MORRIS. Hij weet haast niets over ons. Dat moeten we zo houden.

JANE: Zo houden? We gedragen ons al jaren als overjarige pubers die het stiekem in de bosjes en onder de bruggen van de spoorweg doen. Het is een publiek geheim. Je vader je dreigt te onterven als jij niet eerlijk wordt. Zoals hij zich het begrip "eerlijk" tenminste voorstelt! Hoe lang houden we dat spelletje al vol?

MORRIS. Bwoa... Een jaar of vijf, zes. Zoiets...

JANE. Meer dan vijftien! // Misschien is het ogenblik gekomen om de slagerij van je papa over te nemen. ///

MORRIS. // Kom zeg, niet overdrijven! /// Ik heb geen zin om de slagerij van mijn papa over te nemen en een eerlijk leven te leiden. Ik ben geen ordinaire beenhouwer-spekslager!

JANE. Als jij zonder scrupules iemand kan omleggen, dan ben je best in staat om een varken te slachten!

MORRIS. Dat is niet hetzelfde!

JANE. Dat is wel hetzelfde!

MORRIS. Oh, Jane! Dat kun je me toch niet aandoen?

JANE. Morris! Moeten we zo verder blijven knoeien? Ik wil stabiliteit in mijn leven. Zekerheid! Als jij de zaak zou overnemen... Luister toch, lieverd... Dan word jij een fatsoenlijke beenhouwer-spekslager en de zaak is de dekmantel voor je business.

MORRIS. Maar ik heb daar niet voor gestudeerd, Jane!

JANE. Voor dekmantel? Natuurlijk niet! Jij dekt liever wat anders!

MORRIS. Word nu niet vulgair, Jane!

JANE. Zo moeilijk kan beenhouwertje spelen niet zijn. Zelfs mijn papa kon een ribstukje fijn fileren. *(Pauze.)* Waar was ik gebleven?

LIONEL. Dat moet beter... *"Dan ben jij een fatsoenlijke beenhouwer-spekslager en de zaak is niet alleen"*

JANE. de dekmantel voor je business, maar je papa zal ons eindelijk toestemming geven om te trouwen. Ideaal toch? Je weet dat het mijn natte droom is, Morris. Trouwen. Met jou. Naar aloude Amerikaans-christelijke traditie. Pliespliesplies! Zodra dat in orde is, wil ik een baby. Van jou. Alleen van jou!

MORRIS. Je kan moeilijk van twee venten een baby krijgen. What the fuck, Jane! Van wie anders dan van mij alleen!

JANE. Je wil toch niet dat de opvolging van de firma in het gedrang komt? We moeten oog hebben voor onze toekomst op lange termijn. Voor wat we samen van plan zijn.

MORRIS. Zijn we samen iets van plan, schat?

JANE. Luister, Morris. We hollen op een drafje naar de veertig en we hebben nog steeds niets bereikt dat de moeite waard is.

MORRIS. En dat luxevillaatje dat het je heeft opgebracht? Sauna, zwembad, massage-salon, de hele zwik! Is dat de moeite niet waard?

JANE. Ik heb het niet over dat soort kleinigheden. Oh, Morris. Je moet het doen! Neem de zaak over van je papa!

MORRIS. We kunnen het er later nog over hebben. Nu moeten we een oplossing zoeken op korte termijn om Dikke Joe te dwingen af te dokken.

LIONEL. Jane zou hem moeten kunnen afleiden... *(Denkt na en knipt met de vingers.)*
"Jane bekeek Morris met ogen die straalden van oprechte tederheid en onbaatzuchtige liefde." Als dat geen pure literatuur is, dan weet ik het niet meer... *"Ze sprak:"*

JANE. Morris, engel van me... Als er geen lijk is, omdat ze het nooit zullen vinden als jij doet wat ik zeg, dan is er geen materieel bewijs. Dan hebben de flikken bijgevolg geen zaak en mogen ze ons beschuldigen zoveel ze willen. Zo simpel is het. Jouw methode is grof en laat sowieso sporen na. We doen het zoals ik voorstel: je papa.

LIONEL. *"Morris fronst op zorgwekkende wijze de wenkbrauwen en reageert korzelig:"*

MORRIS. Denk je echt dat mijn papa dit zonder meer zal doen?

JANE. Ik weet heel zeker dat jouw papa dit zonder meer zal doen.

LIONEL. *(Schrijft.) "Met slechts lichte verontwaardiging in zijn stem, antwoordt Morris:"*

MORRIS. Vergeet het! Waarom zou hij?

JANE. Als zijn allerliefste zoontje het hem vriendelijk vraagt...

LIONEL. Tja, waarom zou hij... Verdomme, ge hebt het ene probleem amper opgelost of het volgende dient zich al aan... Ik heb het. *(Schrijft.) "Als je hem een kleinigheid betaalt voor zijn moeite, dan doet hij het gewoon, fleemt Jane."*

MORRIS. Hoe dat zo? Ik mijn papa betalen? Hey, ik ben wel zijn zoon, hé...

JANE. Je bent al even kreterig als hij. Als je papa moet kiezen tussen zijn centen en zijn

LIONEL. Zoontje!

JANE. Nee, zijn vel. Dan liet hij zich nog liever levend stropen dan een dollarcent uit te geven.

MORRIS. Ha ha ha. Echt grappig...

JANE. Jullie zijn net twee rochels die op dezelfde tegel zijn gespuwd.

MORRIS. Met twee druppeltjes pipi in de pot van de wc kan het evengoed, Jane. Alsje-blijft, zeg! *(Korte stilte.)* Mijn papa heeft één groot voordeel: centen voor alles. Hij heeft echter ook een groot nadeel: centen voor alles. Voor de rest is hij zo eerlijk als goud. Tenminste, met mij. Hem omkopen, daar begin ik niet aan.

JANE. Iets geven voor een kleine moeite heeft niets met omkoperij te maken, Morris. Soms kan jij echt naïef zijn. Kom, bel hem op. (*Neemt het oorstuk van de haak van de antieke telefoon.*)

MORRIS. Waarom moet ik hem opbellen?

JANE. Om hem op een vriendelijke manier uit te leggen dat je van plan bent hem om te kopen.

MORRIS. Dat doe ik niet. Zelfs als ik het zou willen... Ik ben blut.

JANE. Bekijk het van de zonnige kant, Morris. In je *por-te-feuil-le* zit twee-dui-zend *eu-ro*. Neem dus je *smart-foon!*

Lionel veert recht. Zijn stoel valt op de grond. Jane en Morris: freeze.

LIONEL. Rhaaah!! Mijn portefeuille! Mijn smartfoon! Gepikt!!

Hij tast zijn zakken af. Hij vist zijn jas ergens op, tast alle zakken af, doorzoekt in paniek de plek waar de jas lag, neemt het oorstuk van de antieke telefoon uit de hand van Jane en klikt meermaals op de haak. Nutteloos natuurlijk! Gooit het oorstuk op de haak en doorzoekt nogmaals de zakken van zijn jas. Met een meelijwekkende zucht zakt Lionel neer. Maar vermits zijn stoel is omgevallen, rolt hij over de grond. Dit keer is hij écht uitgeteld!

The City All Stars spelen een charleston.

Korte black-out.

* * * * *

T W E E

Tijd: nu.

Morris en Jane zijn verdwenen. Lionel krabbelt recht.

LIONEL. Mijn portefeuille... Mijn smartfoon... *(Hij zakt op de knieën, de wanhoop nabij.)*
Wat moet ik beginnen zonder mijn geliefde smartfoon? Zonder hem ben ik niets.
Een miereneter zonder tong, een waterkruik met een barst, een slecht gestemde saxofoon. Een nietig stofje in het heelal dat van zijn moederplaneet weg zweeft... Ik ben bereid eigenhandig liters van mijn eigen bloed te geven, als ik mijn smartfoon maar terugkrijg!

De deurbel klinkt. Lionel verstijft.

LIONEL. Ge verkoopt zotteklap, Lionel!

Hij springt recht, klapt zijn laptop dicht. De bel klinkt opnieuw, langer dit keer. Lionel probeert zich te vermannen en neemt de hoorn van de parlofoon.

LIONEL. *(Luid.)* Met mij! *(Hoofdpijn!)* Met mij... Hoe "wie"? Ik natuurlijk! *(Hij drukt op de knop van de intercom en zet de deur op een kier.)* Die ontbrak nog op het appel!

Lionel vlucht de badkamer in. We horen hoe de voordeur beneden dicht klapt. Dan horen we iemand moeizaam de vele trappen op stommelen. We horen gelijk de douche. Er wordt op de deur geklopt en Gustav komt door de kier piepen. Gustav is een struise manspersoon, nogal smoezelig gekleed, die spreekt met een Slavisch accent. Hij hijgt van de inspanning, wist zijn voorhoofd en sluit de deur.

GUSTAV. Challo? Iemand? ... Lionel? *(Wanneer chaan ze die lift reperaren, zeg...)*

Geen reactie. Hij hoort de douche, gaat rustig naar het balkon en kijkt naar beneden. Dan gaat hij naar de badkamer en klopt op de deur.

GUSTAV. Lionel? Ik weet dat chij daar bent. (*Geen reactie.*) (*Luid.*) Neem cheroest een borrel, choede vriend! - Erg vriendelijk, dank oe. Ik bedien mij zelf wel. (*Nog steeds geen reactie.*) Doe alsof chij thuis bent!

Hij schenkt zich rustig een whisky in, neust in een paar paperassen, kijkt even door de telescoop. Hij ziet de laptop, kijkt goed rond, gaat zitten en opent hem.

GUSTAV. Zum Wohl! (*Neemt een slok en leest.*)

LIONEL. (*Achter.*) Is daar iemand? (*De douche stopt.*)

GUSTAV. (*Nog steeds tot zichzelf.*) Chezondheid, mijn vriend. (*Neemt een slok.*) Chier is niemand!

LIONEL. (*Id.*) Wat zegt ge?

GUSTAV. Ik zei: chier is niemand!

LIONEL. (*Id.*) Dan is 't goed!

GUSTAV. Dit is single malt van uitgelezen kwaliteit. Een chroot proetsauteur onwaardig!

Gustav klapt de laptop dicht en schenkt nog eens in. Lionel op. Hij heeft zich in de beddenlakens gewikkeld en poetst zijn tanden.

GUSTAV. Wel, keizer Nero? Is karnaval?

LIONEL. Moet ik daarvoor vanonder mijn douche komen?

GUSTAV. Eet oe mond leeg als chij spreekt. Laat maar... Luister, Lionel. (*Hij wrijft duim en wijsvinger over elkaar. Lionel vlucht de badkamer in.*) Chij luistert niet, Lionel! Ik cheef oe voorskot op nieuwe roman, chij steekt dat diep in oe zak en ik krijg niets voor teroeg! Dat chaat niet! Ik cha niet weg voor ik zeker weet! (*Pauze. We horen de douche.*) Gij choort wat ik zeg, Lionel? (*Het antwoord in de badkamer klinkt absoluut onbegrijpelijk.*) Laat maar. Ik cheb tijd. (*Gaat verder lezen.*) En dorst. (*Neemt nog een slok. Lange pauze.*) Doert chet nog lang, Lionel? Ja, chet doert nog lang, Gustav. (*Pauze.*) Wat dit is voor onzin, zeg!

(Intussen begint Lionel een charleston te radbraken. Versies van The Strangers zijn ideaal.) Hey! Mag chet? Ik dacht chier efkes op mijn chemak te lezen! Als dit tenminste te lezen valt... Wat een flauwe koel! *(Roept luider.)* Hey daar, in de badkamer! Ik dacht hier efkes... Laat maar...

Gustav vindt ergens een verfrommeld papieren zakdoekje, scheurt er met een vieze grijns een onbezoedeld reepje af, maakt het nat met speeksel en stopt het in zijn ene oor. Hij doet hetzelfde met een tweede prop. Dan leest hij verder. In de badkamer gaat het zingen onverdroten door, zelfs luider dan daarnet. Gustav kan zich niet concentreren en houdt zijn handen over zijn oren. Op die manier kan hij de muis niet bedienen. Hij probeert het met zijn ellebogen. Dan bedient hij ze bliksemsnel met de hand en houdt zijn handen opnieuw over zijn oren. Maar op die manier verder lezen is niet ideaal.

GUSTAV. *(Gaat ten slotte naar de deur. Klopt.)* Zeg, dat klopt chier van cheen kanten!

LIONEL. *(Achter.)* Hier wel! Ik hoor heel duidelijk dat gij op mijn deur staat te kloppen!
(Zingt verder.)

GUSTAV. Sorry?

LIONEL. *(Id.)* Let op dat *chij cheen chroot chat* in mijn deur slaat!

Gustav sakkert en leest verder. We horen de sleutel in het slot en Leona komt binnen met de boodschappen.

LEONA. Amai, amai... Sleur dat hier maar vier verdiepingen hoog... Och, wie we daar hebben...

Gustav hoort haar niet. Ze pakt uit. Dan gaat ze naar de badkamer en klopt.

LIONEL. *(Id.)* Loop ne keer twee minuten naar de kloten, hé maat!

LEONA. Lionel!

LIONEL. *(Id.)* Aaaaah!!

Gustav springt recht en haalt de propjes uit zijn oren.

LEONA. Kom uit die badkamer! Ik moet uw lakens nog insteken!

LIONEL. Ge had dat al minstens tien keer kunnen doen!

LEONA. Lionel!

LIONEL. (*Id.*) Waarom zijt gij al terug? En dan nog zo rap!

LEONA. Wat zit gij hier te doen? (*Gustav gaat zitten.*)

LIONEL. (*Id.*) Wat zegt ge?

LEONA. Ik vroeg wat hij hier zit te doen!

LIONEL. (*Id.*) Ik neem een douche.

LEONA. Nee, gij niet! Hij hier!

LIONEL. (*Id.*) Waarom zou die hier een douche moeten nemen?

LEONA. Nee, hij niet! Gij! Wat is dat hier voor een zothuis, zeg!

GUSTAV. Dan zou chij dit eens moeten lezen! Echt de moeite waard.

LEONA. Is één onnozelaar in dit appartement nog niet genoeg, misschien?!

GUSTAV. Zeg, Leona. Ik cheb die brol niet cheskreven, hé!

LIONEL. (*Id.*) Waarom zit ge daar zo te roepen en te tieren?!

GUSTAV. // Ja, waarom?

LEONA. // Daarom!

GUSTAV. Dit chier ik raad oe sterk af. Chij wordt ongezond van. Pijn aan oe choofd!

LEONA. Haast u wat!

LIONEL. (*Id.*) Wablieft?

LEONA. Ik zei: haast u wat sneller!

LIONEL. (*Id.*) Ik versta u niet met die douche!

LEONA. 't Is hier vandaag precies de dag van de onnozel kinderen! Van mij dus. (*Bonst op de deur*) Hebt ge nog lang werk?

GUSTAV. // Ja!

LIONEL. // (*Id.*) Ja!

LEONA. Ge zijt in jaren niet meer zo proper geweest! (*Klopt.*)

LIONEL. (*De douche stopt.*) (*Als de heks.*) Wie klopt daar op mijn deurtje?

LEONA. Lionel, doe niet kinderachtig en kom uit die badkamer!

LIONEL. (*Id.*) Maar lief meisje, ik ben juist mijn protje aan 't wassen!

GUSTAV. Zeg, lieve Leona. Dit is de moeite waard...

LEONA. Gij hebt dat toch niet zitten lezen?

GUSTAV. N... Niet speciaal... Dat stond chier... chewoon open...

LEONA. Lionel, stop ermee of ik bel de slotenmaker! Ik meen het! Hij heeft gisteren in de ijzers gehangen. Er lag een lege fles whisky in zijn bed. Ge kunt denken! Lionel, ik moet-mijn-lakens-insteken!

LIONEL. (*Id.*) Ge liegt! Die lakens zijn van mij! Van mij!

LEONA. (*Denkt na.*) In zijn bed?! (*Bonst op de deur.*) Lionè-èl!! Met wie hebt ge van nacht in uw nest gelegen?

LIONEL. (*Id.*) Dat zou 'k zelf graag willen weten.

LEONA. En gij, hoe zijt gij hier binnen geraakt? Langs de regenpijp?

GUSTAV. Nee, langs deur.

LIONEL. (*Id.*) Want ik weet van niks, Leona! Ik zweer het!

LEONA. Lionel! Lieg niet!

GUSTAV. Lionel chad ze beetje open gezet...Allee, chad ze beetje open laten staan.

LIONEL. (*Id.*) Ik heb het altijd gedaan!

LEONA. Zodat om 't even wie de boel hier kan komen plunderen terwijl meneer zijn douche neemt!

GUSTAV. Ploenderen? Zou chij chier 't verschil zien met ploendering, denkt che? En ik ben niet om 't even wie, hé skat.

LEONA. Gij zijt wel om 't even wie en ik ben uw skat niet. Als ge dat maar weet. En ten derde: gij hebt uw neus niet in andermans zaken te steken!

GUSTAV. Dat zijn mijn zaken evengoed als die van andermans... allee... als die van chem daar. Dat hij zijn laptop dan dicht doet. Dan lees ik niet.

LEONA. Wat komt ge hier doen? Lionel zijn geld aftroggelen, ben ik zeker.

GUSTAV. Lieve Leona, is eerder chewoonte dat Lionel cheld afrochelt van mij.

LEONA. En hou op met mij "Lieve Leona" te noemen!

Gustav gaat door de telescoop kijken. Leona bergt de boodschappen verder op.

LEONA. Dat hij aan de fles tuttert, tot daar aan toe. Maar als ik te weten kom met wie hij in bed... Valt er iets interessant te zien, Gustav?

GUSTAV. *(Een vettige lach, want hij ziet blijkbaar straffe dingen.)* Ik moet mij ook dat ding aanschaffen... Verandert kijk op wereld.

LEONA. Als ge gekomen zijt om de buurvrouw van de overkant te bespioneren, keer dan voor mijn part

GUSTAV. Boervrouw? Die zijn wel met twee aan chet rampetampen, hé!

LEONA. Zit die daar met een vent?

GUSTAV. Nog ne keer choed kijken. *(Doet het.)* Dat ziet er niet uit als vent!

LEONA. Wablieft? Laat zien! *(Ze duwt hem weg en kijkt.)* Onnozelaar...

GUSTAV. *(Vettige lach.)* Cheb u choed liggen, hé Leona! *(Plots heel sec.)* Zeg, ik zou met mijn "bestsellerauteur" een paar dingies willen bespreken. Big business, verstaat che? En toevallig zijn aanstaande meesterwerk ligt hier voor mijn ogen open en bloot...

LEONA. Geneer u vooral niet en lees verder!

GUSTAV. Daar is niks mis mee, Leona. Als uitgever van Lionel mag ik die dingen doornemen. Want is mijn investering in chem.

LEONA. Op voorwaarde dat uw "bestsellerauteur" akkoord gaat.

GUSTAV. Bestsellerauteur... Laat mij lachen! Akkoord of niet. Chij is investering van mij. Zeg, ik cheb op de titelpagina "Caro Lovers" zien staan? Wie?

LEONA. Lionel.

GUSTAV. Sorry?

LEONA. Ziet gij hier nog iemand anders rondlopen misschien?

GUSTAV. Ja, gij! De knapste van de knapperigsten. *(Nadert een stapje.)*

LEONA. Durf niet, Gustav!

GUSTAV. Lieve Leona, waarom gij altijd zo onvriendelijk tegen mij?

LEONA. Ik verwittig u!

GUSTAV. Dat is sterk overdreven, ja? Ik cheb geen slechte bedoelingen. Dat weet chij toch?

LEONA. En gij weet wat ik daar vroeger al op geantwoord heb.

GUSTAV. Chij zjzt verliefd op een ander?

LEONA. Niet op een ander en ook niet thuis. Gustav, blijf alstublieft bij de zaak, ja? Om op Caro Lovers terug te komen: dat is een pseudoniem.

GUSTAV. Toch niet van eh...

LEONA. Jawel. Van Lionel.

GUSTAV. Amai... Hm... ja, choed... Waarom pseudoniem?

LEONA. Omdat meneer vanaf nu "het pad van de eenvoud gaat bewandelen". Lionel wil dat zijn romans beoordeeld worden naar hun inhoud. Niet naar het geslacht van de schrijver. De naam Caro is neutraal. Dat is tegenwoordig in. En Lovers duidt op het romantische aspect. Dat zegt Lionel, hé. Niet ik.

GUSTAV. (Wat een vrouw!) En die naam moet volgens chem "eenvoud" charanderen?

LEONA. Misschien wil hij zijn zoals David Bowie. Dat tikje androgyn.

GUSTAV. Verschil is: Bowie kan zingen, Caro Lovers niet.

LEONA. Goed, neem dan voor mijn part Helena Ferrante. Niemand weet wie *zij*, of *hij* is.

GUSTAV. Verschil is: Helena Ferrante kan... hm... Man man man... Meneer denkt zich Ferrante te zijn! Tsj!

LEONA. Dat vleugje geheimzinnigheid zal het volgens Lionel doen, want zo trekt hij de aandacht. Wie is Caro Lovers echt? Een pluim voor wie het raadsel oplost!

GUSTAV. Ferrante is wereldberoemd en Caro Lovers niet.

LEONA. Dat vind ik een beetje unfair, Gustav. Wie weet wat de toekomst brengen zal. Caro Lovers verdient een kans.

GUSTAV. Oké, oké. Bij manier van spreken.

LEONA. Nee, Gustav. Niet bij manier van spreken. (*'n Tikje melancholisch.*) Ik geloof in hem. Honderd procent. Ik geef toe dat ik soms mijn best moet doen of dat ik mijn geduld verlies, of hem naar de duivel wens. Maar ja: ik geloof in hem. Zijn Caro Lovers-stijl wordt iets compleet anders.

GUSTAV. Nobel van oe part. Maar eh... zoals chij over chem... spreekt. Is er soms... eh...

LEONA. Wat?

GUSTAV. Ik dacht chewood... Dat chij nog steeds verl...

LEONA. Ik beredder zijn huishouden, Gustav. Meer moet ge daar niet achter zoeken.

GUSTAV. Kan toch?

LEONA. Nee, dat kan niet. Trouwens, moeit u daar niet mee en maakt u vooral geen illusies.

Ze is voor de laptop gaan zitten. Ze zal lezen terwijl ze met Gustav verder converseert.

GUSTAV. Ik met zijn zaken moeien? Met de oewe misschien, ja. Maar met de zijne?...

LEONA. Lionel heeft absoluut geen interesse voor mij. Ik ben zijn huishoudster en - ik geef toe- zijn grootste fan. Tiens, hij heeft er precies al iets bijgeschreven. De tijd van Caro Lovers moet nog beginnen, Gustav. Trouwens, heeft Lionel al niet heel wat gepubliceerd? En met succes! Bij uw uitgeverij, nota bene. Als L punt Baekels.

GUSTAV. Klopt. Stationsromannetjes. In onze poerperen reeks! En die doen het choed, ik cheef toe.

LEONA. Een teken dat gij toch ook in hem gelooft. *(Maakt het geldgebaar.)*

GUSTAV. Als ik voor hem mij niet had opgeofferd, was er van L. Baekels cheen sprake cheweest. Dat weet chij ook.

LEONA. Simenon is toch ook op die manier begonnen.

GUSTAV. Gij gaat L. Baekels toch niet vergelijken met de beroemde Georges Simenon?

LEONA. Alleen zijn beginperiode.

GUSTAV. De beginperiode van onze vriend doert al bijna twee decennioems. Verjaart niet meer!

LEONA. Dat was toen. Vanaf nu zal Caro Lovers spannende boeken schrijven! Literaire thrillers met psychologische inslag en een vleugje humor! L punt Baekels, dat was toen. Caro Lovers, dat is nu!

GUSTAV. Ik chelp oe chopen...

Leona verandert hier en daar wat in de tekst. Gustav komt naast haar zitten "op mee te kijken". Hij schuift -duidelijk opzettelijk- altijd maar korter naar haar toe, zodat zij altijd maar moet opschuiven. Intussen geven ze commentaar op wat ze lezen. Improviseren kan en mag hier. Leona, aanvankelijk enthousiast, vindt het ten slotte ook niet dät...

GUSTAV. Dat lijkt nergens op. Ja toch?

LEONA. Vindt gij dat dan zo slecht?

GUSTAV. Daar moet nog veel euh... geskaafd worden. Maar is veel meer erger dan dat: dan zit chij in het noe, daarna stapt chij zomaar chet verleden in. Ik zeg: dat lijkt nergens op, Leona.

LEONA. Het kan soms een beetje beter, dat geef ik toe. Kijk, als er iets is waar ik echt niet tegen kan: een dt-fout en hier, nog veel erger. Niet te geloven, Gustav! (*Gelach.*) Wie moet ge daar voor zijn, zeg!

GUSTAV. Een dikke eikel! (*Gelach.*)

LIONEL. (*Op.*) Heeft iemand mij geroepen?

LEONA. Ja! "Voor andere eikels zal Dikke Joe een lichtend voorbeeld zijn." Wie schrijft nu "eikel" met een lange ij! Alstublieft, zeg!

LIONEL. Ah? Dat wist ik niet. Mjaa... Die tikfoutjes filter ik er later wel uit. Iets anders. Wie heeft u de toelating gegeven om dit te lezen?

LEONA. Luister liever naar ons, Lionel. In 't begin schildert ge Jane af als een soort dom blondje, wat zij verderop in de tekst duidelijk niet is. Waar of niet, Gustav?

GUSTAV. Euh... Ja, zeker...

LIONEL. Wat weet gij daarvan?

LEONA. Ik ben een vrouw, Lionel. Vrouwen voelen zoiets aan.

LIONEL. Ik bedoel Gustav.

GUSTAV. Mja... Pf...

LIONEL. Ge vergeet dat dit een kladwerk is. Een soort striem.

GUSTAV. Soort striem?

LIONEL. Ja, een stream of conciousness!

GUSTAV. Waw! Nieuwe fonkelster aan de firmament van de literaire wereld! Caro Lovers!

Hij onderstreept zijn woorden met een weids gebaar en slaat Leona ongewild van haar stoel. Hij panikeert met de nodige verontschuldigen (liefst in zijn moedertaal) en wil haar recht helpen. Het lijkt alsof Gustav over haar geknield zit.

LIONEL. Hé! Zal 't gaan, ja!

GUSTAV. // Is niet wat chij denkt, Lionel! (*Krabbelt recht.*)

LEONA. // 't Is niet wat ge denkt, Lionel! (*Krabbelt recht, met een hand over haar neus.*)

GUSTAV. Is daarvoor niet dat ik chekomen ben.

LEONA. Nee! 't Is daarvoor niet dat hij gekomen is!

LIONEL. Waarvoor dan... Uw neus bloedt!

Gustav wil Leona zijn zakdoek geven, maar Lionel neemt die af en gooit hem op de grond.

GUSTAV. Maar dat ik niet heb chedaan met opzet!

LEONA. Maar dat hij niet heeft gedaan met opzet!

LIONEL. Dat weet ik nog zo niet! (*Af naar badkamer.*)

LEONA. 't Is niet zo erg, Lionel. Mijn neus doet maar alsof hij bloedt!

Lionel keert terug met een papieren zakdoekje. Hij wil het tegen Leona's neus houden, maar bedenkt zich en duwt het in haar handen. Intussen...

LIONEL. Ge zoudt de eerste niet zijn die doodbloedt van "een neus die alleen maar doet alsof"! En dat is allemaal uw schuld!

GUSTAV. Mijn skoeld? Was stom ongeloeckje!

LIONEL. Ik bel de 112!

Lionel grabbelt zijn jas, zoekt even, maar herinnert zich dat hij zijn telefoon niet heeft.

LIONEL. (Dat zal dan voor een andere keer zijn...) (*Met de antieke telefoon.*) Hallo? Hallo? Wat staat dat fucking dinges hier te doen als het nergens goed voor is?

GUSTAV. Waarom belt chij dan niet met oe smartfoon, Lionel?

LIONEL. Maar 't is niet zo erg. Leona zegt het zelf.

GUSTAV. Ik doe chet! (*Neemt zijn gsm.*) Ik verdraag niet dat deze praktige vrouw zit te lijden. Dat is cheen rektvaardigheid.

LIONEL. Hebt ge niet gehoord wat ze zei, Gustav?

GUSTAV. Jawel. Maar is mijn skoeld! Allemaal mijn skoeld.

Gustav wil 112 vormen, maar Lionel neemt het toestel af.

LEONA. Lionel! Zijt ge helemaal zot geworden!

LIONEL. Ja!... Nee!... (*Laat los.*) Ik... wil niet dat hij... Hm... Ik heb de mijne verloren. Ik bedoel. Hij werd gestolen. Denk ik toch. Samen met mijn portefeuille. Waarschijnlijk vannacht.

LEONA. Wablieft? Heeft ze die gepikt! Wat voor soort schepsel hebt ge daar opgeduikeld? Zeg me dat eens!

LIONEL. Maar nee, ze heeft die niet gepikt...

LEONA. Haha! "Ze"! Dus toch! Een "ze"! Heimelijke onderduiker!

LIONEL. Ik heb niemand ondergeduikeld! 't Is niet wat ge denkt!

GUSTAV. Cheen rook zonder voer.

LIONEL. // Moeit u niet, Gustav!

LEONA. // Moeit u niet, Gustav! Gij denkt zeker dat ge 'r met goedkope smoesjes vanaf komt?

LIONEL. Maar ik heb niks gedaan!

Plots rinkelt het antieke toestel.

Op de achtergrond spelen The City All Stars "Margie".

Twee seconden tableau vivant. Dan black-out.

* * * * *

D R I E

Tijd: jaren '20.

Vlotte overgang van TWEE naar DRIE, wanneer de antieke telefoon nog steeds rinkelt en The City All Stars (op de voorgrond) nog steeds "Margie" spelen.

Het is avond. De dubbele deur naar het terras staat wijd open.

Margie komt uit de kleine slaapkamer. Ze loopt gekleed in een babydoll waarover ze een zijden peignoir draagt. Ze gaat rustig zitten. Ze heeft een handspiegeltje en brengt wat poeder en rouge aan. Maar de telefoon blijft jengelen en ten slotte neemt Margie op.

MARGIE. Wilt u een ogenblik geduld oefenen, alsjeblijft. Mevrouw is bezet. Ze staat zo dadelijk ter uwer beschikking.

Margie legt het oorstuk naast het toestel en gaat opnieuw zitten. Nadat ze zich verder heeft opgesmukt en haar spulletjes netjes heeft opgeborgen, schikt ze haar peignoir, er zorg voor dragend een mooi décolleté open te laten. Pas dan neemt ze de oproep aan. Het wordt een prettige conversatie.

MARGIE. Met Margie. (. . .) Oh, ben jij het, darling! (. . .) Nee hoor, dat was ik niet. Ik was mijn cursus criminologie aan het studeren. (. . .) Kom je? (. . .) Ik heb nog niet echt gekeken, maar ik denk niet dat ze er zijn. (*Vrolijk.*) Ze zijn waarschijnlijk een paar gastjes van de concurrentie aan het opruimen. Van *De Schorpioen* waarschijnlijk, weet ik veel... (. . .) Waarom zou ik me zorgen moeten maken? Het zijn net grote kinderen die cowboy en indiaantje spelen. (. . .) (*Giechelt.*) Ik gun mijn papa een verzetje, hoor. Ik neem het hem niet eens kwalijk. Jane ook niet overigens. Dan heeft ze eens wat anders om handen dan mijn papa. (. . .) Het wordt pas vervelend als de *coppers* er zich mee bemoeien en ze zich laten klissen. (. . .) Natuurlijk is dat al gebeurd. (. . .) Och, het gaat meestal over futili-

teiten. Op heterdaad betrapt bij een stomme bankoverval of zo. Voor belangrijke zaken zullen ze mijn papa niet te grazen nemen. Dat zou het toppunt zijn, vind ik. (*Giechelt.*) (. . .) Ik snap niet hoe de overgrote meerderheid van de mensen hun leven lang doodeerlijk kan blijven. Wat is daar voor leuks aan? Saaiheid troef, toch? (. . .) Denk jij er ook zo over, darling? Oh, als je eens wist hoeveel ik van je houd! Wij passen bij elkaar zoals de ijskegel bij de dakgoot, het laagje rijm in de winter bij de autoband. (. . .) Dan liever een avontuurlijk leven leiden en de *coppers* flink de duivel aandoen. Dan is er tenminste leven in de brouwerij! (. . .) Wat zeg je, darling? (. . .) Je bent er zo? Oh, leuk! Ik verwacht je. Love you! Ks! (*Haakt in.*)

Terwijl Margie aan het bellen was, is een gemaskerd en in het zwart gekleed individu via de regenpijp over het balkon geklommen. Margie heeft dit niet gezien, want ze stond de hele tijd met haar rug naar de balkondeuren. De onbekende glipt de grote slaapkamer in. Margie zet de voordeur op een kier en gaat rustig in een tijdschrift zitten lezen. Lange stilte. In de kamer horen we het deksel van een potje vallen. Margie schrikt op, maar leest verder. Een paar tellen later horen we een lade die gesloten wordt. Margie staat op en gaat naar de grote slaapkamer. Ze klopt op de deur.

MARGIE. Ben jij dat, papa? Jane?

Even geen reactie. Dan gaat de deur open en krijgt Margie de loop van een pistool tegen haar pas gepoederde neusje gedrukt. Met de handen omhoog deinst ze achteruit. De indringer plaatst een stoel in het midden van de kamer en met een gebaar maakt hij haar duidelijk dat ze plaats moet nemen. Lange pauze.

MAN. Waar is het? (*Margie beduidt dat ze niet weet waar de Man het over heeft.*) Je weet best waar ik het over heb. Ik ga het nog één keer vragen. Niet alleen omdat ik een vriendelijke jongen ben. Ik heb, al zeg ik het zelf, een zachtaardig karakter. Maar omdat ik een lief meisje zoals jij geen kwaad wil doen. Dat snap je toch? Jammer genoeg houdt men mij soms voor een idioot. Daar ben ik erg

gevoelig voor. Want dan voel ik me gekrenkt en word ik boos. Wanneer ik boos ben, verlies ik mijn goed humeur. En als ik mijn goed humeur verlies, hou ik op met glimlachen. Je zou toch niet willen dat ik ophield met glimlachen, of wel? *(Margie schudt hevig van nee.)* Mooi. Dan ga ik het je nog één keer

MARGIE. Ik weet het niet!

MAN. Hebben je mama en papa je nooit geleerd dat je niet voor je beurt mag praten? *(Geen antwoord.)* Waarschijnlijk niet. Dan ga ik het nog één keer vragen en ik hoop dat je me dit keer niet onderbreekt, want dat is erg erg onbeleefd. *(Korte stilte.)* Waar is

Intussen ging de deur open en daar verschijnt Junior, die onmiddellijk zijn pistool bovenhaalt en tegen de nek van de indringer duwt. Die laat zijn pistool vallen en steekt de handen op. Junior raapt het pistool op.

JUNIOR. Dit is veel te gevaarlijk speelgoed in handen van grote mensen...

MARGIE. Junior! Mijn reddende engel.

Margie vliegt rond Juniors hals en overstelpt hem met kussen. De indringer maakt van de gelegenheid gebruik om het pistool van Junior af te nemen en bedreigt de twee, die de handen opsteken.

MAN. En kleine kindjes moeten zwijgen als grote mensen spreken.

Hij zet twee stoelen klaar en door een gebaar wil hij de twee doen zitten. Junior weigert hooghartig. Daarop scharrelt de onbekende Margie vast en plaatst hij zijn pistool tegen haar slaap.

JUNIOR. Je denkt toch niet dat ik toegeef aan dat soort chantage?

MAN. Eén...

JUNIOR. Nooit!

MAN. Twee...

MARGIE. Junior! *(Junior gaat als de bliksem zitten.)* Junior! Hoe durf je?!

JUNIOR. Sorry, honey...

De onbekende zet Margie onzacht op de andere stoel.

MARGIE. Junior! Doe iets!

JUNIOR. Sorry, honey...

De onbekende dreigt dit keer bij Junior.

MAN. Waar is het? Drie keer.

MARGIE. Nee. Twee.

MAN. Hoe "twee"?

MARGIE. Je heb je vraag daarnet niet afgemaakt. Dat telt dus niet. Dit is de tweede keer.

MAN. Oh, sorry. (*Dreigt opnieuw bij Junior.*)

JUNIOR. Margie! Hij gaat mij iets doen!

MARGIE. Sorry, honey...

MAN. Spreek of ik knal hem neer! ... Denk maar niet dat ik grapjes maak. ... Hoe zit het? ... Komt er nog wat van? ... Plies...

Dikke Joe komt binnen en plaatst zijn pistool in de rug van de onbekende. Deze laat zijn wapen vallen en steekt de handen omhoog. Junior raapt het wapen op.

MARGIE. Ik wist het! De redding komt net voor het fatale schot!

JOE. Niet erg netjes, minderjarigen bedreigen met zo'n gevaarlijk tuig. Ik zou je als een hond moeten neerschieten.

JUNIOR. Pa! Hoe kom jij hier?

JOE. Ik heb overal ogen en oren, Junior. Wie is die gozer?

JUNIOR. Nog de kans niet gehad om hem te ontmaskeren, pa. Ik ging het net doen.

JOE. Als het Blackjack Morris is, leg ik hem gelijk neer.

MARGIE. Over mijn lijk!

JOE. Mooi. Twee vliegen in één klap.

JUNIOR. Over het mijne ook!

JOE. Drie? Goed... Ik zeg al niks meer. *(Tot de onbekende.)* Neem alsjeblieft plaats.

De onbekende gaat zitten.

JUNIOR. Sorry, babe. Ik had beter moeten weten. *(Hij krijgt een mep van Margie.)*

MARGIE. Ik ook!

JOE. Hoe durf jij mijn zoon te slaan? Junior, jij kent die meid blijkbaar.

MARGIE. Ik ben boos. Heel boos. En als ik boos ben, is mijn goed humeur naar de vaantjes en verlies ik mijn glimlach. Is dat voldoende als antwoord, dikkerd?

JOE. Neueu... Niet speciaal... Maar ik ben wel verschrikkelijk bang voor gevaarlijke kleine meisjes! *(Schaterende lach.)*

JUNIOR. Darling, alsjeblieft! Hij hield me onder schot.

MARGIE. Je had tenminste een poging kunnen doen om mij te redden. Maar je deed het in je broek.

JUNIOR. Je liegt! Dat is het laatste wat ik zou doen!

MAN. Mag ik ook iets zeggen?

JOE. Nee!

JUNIOR. Sorry, honey. Het zal nooit meer gebeuren.

MARGIE. Beloofd?

JUNIOR. Beloofd. *(Ze zoenen.)*

JOE. Hey! Wat sta jij daar met mijn zoon te lebben?

MARGIE. Niets op tegen, hoop ik, papzak.

JOE. En dat ik er iets op tegen heb! Junior, kom hier!

Blackjack Morris komt binnen met Jane. Alleen de Man heeft het gezien.

MAN. Mag ik ook iets zeggen?

MORRIS. Direct! Maar eerst: iedereen fikken omhoog! *(Iedereen steekt de handen op.)*
(Tot Margie.) Nee, jij niet, schatje.

MARGIE. Maar je zei toch iedereen, papa?

MORRIS. Jane! Collecte van de schietijzers! Mensen die zich als kleuters gedragen mogen met zo'n gevaarlijk speelgoed niet rondlopen.

JANE. Komt in orde, boss!

Jane neemt ergens een mandje of een kom. Alle betrokkenen leggen er hun wapen in.

MORRIS. *(Tot de Man.)* En jij? Wat wou je zeggen?

MAN. Dat er bezoek was. Tegen die meneer daar.

MORRIS. In 't vervolg zeg je dat tegen mij.

JOE. Is die meid

MORRIS. Mijn dochter. Jawel! Iets op tegen?

JOE. Oké, oké. Neem me niet kwalijk.

MAN. Mag ik ook iets zeggen?

ALLEN. Nee!!

Margie en Junior staan opnieuw te zoenen.

MORRIS. Margie! Wil je daar eens mee ophouden! Wie is die slungel?

JOE. Mijn zoon! Iets op tegen? Maar ik geef toe: hij is een slungel!

JUNIOR. Pa!

MORRIS. Wie is eigenlijk begonnen met deze onzin?

MAN. Ik! En ik zou het graag willen uitleggen.

MARGIE. Papa, zou je hem niet beter eerst ontmaskeren?

JOE. Een goed voorstel van je dochter, Morris. Zover had jij blijkbaar nog niet gedacht!

Morris wil het masker verwijderen, maar net op ogenblik komt Leona binnen met een paar prints in de hand. Iedereen in freeze. Duister, uitgezonderd in de buurt van Leona. Iedereen af, op Margie na.

LEONA. Het idee van deze scène is op zich niet slecht, maar ze verloopt te stroef. Het telefoongesprek van Margie met haar vriendje in 't begin is oké. Maar de rest?

Man man man... Er zitten om te beginnen een massa herhalingen in. Ge moogt een mop een keer herhalen, maar de derde keer lacht geen kat nog. Schrappen! Wie is die gemaskerde trouwens? Daar heeft onze grote auteur blijkbaar nog geen oplossing voor. En hier! Nog een stomiteit. In Amerika hebben alle gebouwen brandtrappen. Wie komt of gaat nu langs de regenpijp? Als ik het niet zag... Hier... 't Is niet om geloven. In de tijd van Al Capone bestonden nog geen pistolen. Ze knalden mekaar af met revolvers. Ik zal dat allemaal moeten herschrijven... En dat einde? Daar heb ik op 't eerste gezicht nog geen oplossing voor.

Leona gaat zitten. Licht. Ze verbetert het manuscript met de hand.

Vanaf hier moet alles zeer snel gaan. Geen aarzelingen, geen pauzes.

MARGIE. *(Klopt op de deur van de grote slaapkamer.)* Papa?

De deur gaat direct open en Margie krijgt de loop van een revolver tegen haar neus gedrukt. Ze deinst achteruit, handen omhoog. De Man plaatst een stoel in het midden van de kamer en doet Margie plaats nemen.

MAN. Waar is het? *(Margie haalt de schouders op.)* Ik ga het je nog één keer vragen. Omdat ik vriendelijk tegen je glimlach. Je zou toch niet willen dat ik ophield met glimlachen? *(Margie schudt van nee.)* Dan ga ik het je nog één keer

MARGIE. Ik weet het niet!

MAN. Praat niet voor je beurt en onderbreek me niet! Dat is erg onbeleefd. Ik ga het je nog één keer vragen. Waar

De voordeur vliegt open. Junior bedreigt de Man met een revolver. Die laat zijn wapen vallen en steekt de handen omhoog. Junior neemt de revolver.

MARGIE. Junior!

Margie vliegt rond Juniors hals. De indringer neemt de revolvers van Junior af en bedreigt de twee, die de handen opsteken.

MAN. Bekken dicht!

MARGIE. // Maar ik heb niks gezegd!

JUNIOR. // Maar ik heb niks gezegd!

MAN. Bekken dicht! Doe me alles geen twee keer herhalen, want dat vindt niemand leuk! Zitten!

Junior gaat niet snel genoeg zitten. De onbekende scharrelt Margie vast en plaatst zijn revolver tegen haar slaap.

MAN. Eén...

JUNIOR. Nooit!

MAN. Twee...

MARGIE. Junior!

Junior gaat als de bliksem zitten.

MARGIE. Junior! Hoe durf je?!

JUNIOR. Sorry, honey...

De onbekende zet Margie onzacht op de andere stoel.

MARGIE. Junior! Doe iets!

JUNIOR. Sorry, honey...

De onbekende dreigt dit keer bij Junior.

MAN. Waar is het? Drie keer.

MARGIE. Nee. Twee.

MAN. Hoe "twee"?

MARGIE. Ja, twee. Dit is pas de tweede keer.

MAN. Oh, sorry. (*Dreigt opnieuw bij Junior.*)

JUNIOR. Margie! Hij gaat mij iets doen!

MARGIE. Sorry, honey...

MAN. Spreek of ik knal hem neer!

MARGIE. Nu moet de cavalerie komen! (*Er gebeurt even niets. Dan horen we de trompet van de Amerikaanse cavalerie.*) Wat heb ik gezegd? Daar komt de cavalerie!

Dikke Joe komt binnen en bedreigt de onbekende met zijn revolver. Deze laat zijn wapens vallen en steekt de handen omhoog. Junior neemt de wapens.

JOE. Ik zou je als een hond moeten neerschieten!

JUNIOR. Pa! Hoe kom jij hier?

JOE. Wie is die gozer?

JUNIOR. Ik ging hem net ontmaskeren.

JOE. Als het Blackjack Morris is, leg ik hem gelijk neer.

MARGIE. (*Recht.*) Dat gaat zomaar niet!

JOE. Zitten!

Margie gaat zitten.

JUNIOR. Sorry, babe.

MARGIE. (*Ze staat op en geeft Junior een mep.*) Mij ook! (*Zit.*)

JOE. Junior, jij kent die meid?

MARGIE. Ik ben heel boos. Is dat voldoende als antwoord, dikkerd?

JOE. (*Schaterende lach.*) Ik ben verschrikkelijk bang voor gevaarlijke kleine meisjes!

JUNIOR. Darling, plies!

MARGIE. Niet eens een poging...

JUNIOR. Sorry, honey. Het zal nooit meer gebeuren.

Ze zoenen.

JOE. Hey! Wat sta jij daar met mijn zoon te lebben?

MARGIE. Iets op tegen, dikzak?

JOE. Ha nee zeker! Junior, kom hier!

Blackjack Morris komt binnen met Jane.

MAN. Mag ik ook iets zeggen?

MORRIS. Iedereen fikken omhoog! (*Iedereen steekt de handen op.*) (*Tot Margie.*) Jij niet, schatje.

MARGIE. Je zei toch iedereen, papa?

MORRIS. Jane! Schietijzers!

JANE. Komt in orde, boss!

MORRIS. (*Tot de Man.*) Wat wou je zeggen?

MAN. Dat er bezoek was.

MORRIS. Dat interesseert me niet.

Jane neemt ergens een mandje of een kom. Alle betrokkenen leggen er hun wapen in.

JOE. Is die meid

MORRIS. Mijn dochter. Iets op tegen?

JOE. Niet bepaald.

Margie en Junior staan weer te zoenen.

MORRIS. Margie! Wie is die slungel?

JOE. Mijn zoon! Iets op tegen? Maar ik geef toe: 't is een slungel!

JUNIOR. Pa!

MORRIS. Wie is met deze onzin begonnen?

MAN. Ik! Ik zou het willen uitleggen.

MARGIE. Papa, ontmasker hem eerst.

JOE. Pientere dochter, Morris. Daar had ik niet eens aan gedacht.

MORRIS. Jane!

Jane wil het masker verwijderen. De gemaskerde geeft haar een duw, grabbelt Morris vast en gooit hem in de armen van Dikke Joe. Dan loopt hij naar het balkon.

MAN. Shit! Niet eens een brandladder!

Hij loopt langs de deur naar buiten.

Leona houdt op met schrijven.

Iedereen in freeze. Duister, uitgezonderd in de buurt van Leona.

LEONA. Zo. Dat leest heel wat vlotter. Het einde komt beter over, maar die gemaskerde daar heb ik geen oplossing voor. Dat onze beroemde auteur in spe het maar zelf uitzoekt. Hij mag ook iets doen. Nu ga ik meneer zijn kamer verder uitmesten of ik kom niet klaar vandaag! (*Af grote slaapkamer.*)

Black-out.

Muziek. De cavalerie valt aan.

* * * * *

VIER

Tijd: nu.

De personages spreken zodra het licht langzaam opgetrokken wordt.

LIONEL. Maar nee, ze heeft die niet gepikt...

LEONA. Haha! *Ze!* Dus toch een "*ze!*"! Heimelijke onderduiker!

LIONEL. Ik heb niemand ondergeduikeld! 't Is niet wat ge denkt.

GUSTAV. Cheen rook zonder voer.

LIONEL. // Moeit u niet, Gustav.

LEONA. // Moeit u niet, Gustav. Gij denkt dat ge 'r met goedkope smoesjes vanaf komt!

LIONEL. Maar ik heb niks gedaan.

LEONA. Want stel nu, Lionel... Als gij zijt zo stom om uw telefoon te

LIONEL. Kan ik daar aan doen?

LEONA. Ge had maar moeten opletten. Want stel nu dat ik hier lig dood te bloeden.

GUSTAV. Ja, stel noe!

LIONEL. Van een simpel neusbloedingske?

LEONA. Dat was geen simpel neusbloedingske, Lionel! Dat was een serieuze mep.

GUSTAV. Op haar toeter !

LEONA. Gij wilt precies graag weten wie hier direct een mep op zijn toeter gaat krijgen!

LIONEL. Liefst met neusbloedingske!

LEONA. Want gij gaat toch twee minuten zwijgen als ik met mijn baas aan 't discuten ben over werkongevallen!

LIONEL. En ik met mijn werkster over 't zelfde. Dit valt binnen de werksfeer, ja?

LEONA. We houden ons straks wel met u bezig.

GUSTAV. . . .

LEONA. Ge moet u toch iets herinneren. Denk na. Ik weet dat dat uw sterkste kant niet is, maar prob

LIONEL. Ik doe mijn best, Leona. Maar ik moet gisteravond iets verkeerd gedron

LEONA. Klopt. Een fles goedkope whisky!

LIONEL. Ik ontdekte het nu pas. 't Is precies dat ik mijn verstand verloren heb.

LEONA. Ge kunt moeilijk meer verliezen dan wat ge hebt, Lionel! Zal ik u eens vertellen wat er gebeurd is? De dief, of liever de dievegge, heeft u zelfs geholpen met die fles.

GUSTAV. Chij denkt dat? Als die persoon pilletje in die fles heeft chedaan, waarom drinkt die daar zelf van?

LIONEL. Daar zegt ge zoiets, Gustav.

LEONA. Om high te worden, tiens. Ofwel heeft Lionel ze helemaal alleen uitgedronken!

GUSTAV. Volle fles met pilletje. Alleen? Kan niet. Dodelijke cocktail.

LIONEL. Weer juist, Leona. Geef toe... Het enige wat ik mij op dit ogenblik herinner is dat ik met William in The Daltons een biertje heb gedronken. Vraag het hem.

GUSTAV. Lionel cheeft chelijk.
LEONA. Hoe "Lionel cheeft chelijk"?
GUSTAV. Voelde chij oe duizelig wanneer chij naar oe chuis zijt gegaan?
LIONEL. Ik zou 't niet
LEONA. Natuurlijk, hij kon met moeite op zijn benen staan!
GUSTAV. Maar chij weet niet hoe chij in bed zijt gesoekeld?
LEONA. Natuurlijk niet! Volledige black-out, man!
LIONEL. Nee... Ik herinner me niet hoe ik thuis ben geraakt! Ik herinner me zelfs niet hoe ik de voordeur open gekregen heb!
GUSTAV. Omdat iemand pilletje in oe drank cheeft chedaan. Voilà!
LEONA. William!
LIONEL. William? Die zou zoiets nooit doen! Ge moogt het hem vragen.
LEONA. Dat zal ik zeker doen. Ken ik haar?
LIONEL. Wie?
LEONA. De vrouw met wie ge naar huis zijt gekomen.
LIONEL. Hou toch op, Leona...

Gustav stak al een tijdje zijn vinger op.

LEONA. Wat is 't nu weer, Gustav?
GUSTAV. Sta toe dat ik eerst wat vraag aan Leona en daarna aan haar wat zeg.
LEONA. Allee vooruit, spreek, want anders gaat ge toch niet zwijgen.
GUSTAV. Vindt gij normaal dat onze auteur in bed ligt met iemand die chem berooft van portefeuille en smartfoon, dan die persoon Lionel heeft verdoofd en daarna samen met chem een -volgens u- chele fles whisky heeft leeggedronken? Als iemand dat van plan is, dan zal die zeker niet bezuipen. Want moet fris blijven. Toch? Om te genieten van Lionel beet te pakken.
LEONA. Ik denk eerder dat Lionel haar heeft beetgepakt!
LIONEL. Dank u, Gustav. Ik ben alleen naar bed gegaan, Leona. Oké?
LEONA. Ge lag hier op de vloer toen ik deze morgen binnen kwam.

LIONEL. Het enige dat ik zeker weet is dat iemand mij er heeft ingeluisd. Oké! Bon... Ge wou Leona nog iets zeggen, Gustav?

GUSTAV. Leona is jaloers.

LEONA. Excuseer? Jaloers op wie of wat?

GUSTAV. Jaloers omdat Lionel andere vrouw kent.

LIONEL. Gustav... Kleine nuance: ik ken geen andere vrouw.

GUSTAV. Is van cheen belang. Want, kleine noeance: Leona *denkt* dat chij andere vrouw kent. Does: zij jaloers!

LEONA. Ik heb geen goesting om uren te discutereren over de flauwe zever en de fantasie van die schone meneer hier.

GUSTAV. Toch is zo.

LEONA. Laten we ons liever bezighouden met wat anders; iets dat in uw interessesfeer ligt, Gustav. De geplande historische roman van Caro Lovers over het Chicago van de jaren '20 en '30 van de vorige eeuw.

LIONEL. Leona, mag ik u iets vragen? Zijt gij nu jaloers of niet?

LEONA. Lionel, alstublieft! Ge werkt op mijn zenuwen! We zijn bezig met de bespreking van uw roman. Het is daarvoor dat Gustav speciaal naar hier is gekomen. Nietwaar, Gustav?

GUSTAV. . . .

ROOSJE. (*Klopt en komt piepen aan de voordeur.*) Koekoek!

Roosje komt binnen. Ze draagt een lange mantel en een sjaal.

LEONA. (Oef! De redder in nood!)

ROOSJE. (*Zoen.*) Dag mama.

LEONA. Dag schat. Hoe ziet gij er uit, zeg! Zo'n outfit zijn we van u niet gewoon.

ROOSJE. (*Zoen.*) Dag papa.

LIONEL. Dag schat.

GUSTAV. Chij chebt dochter?

LIONEL. Waarom niet?

ROOSJE. Zeg, die lift. Hoeveel weken is die nu al in panne?

LEONA. Mij moet ge niets vragen. Ik woon hier niet.

GUSTAV. Chij hebt ook dochter?

LEONA. En 't is toevallig dezelfde!

GUSTAV. Ik weet nog dat chij elk verteld hebt dat chij dochter hebt. Ik wist niet dat het was dezelfde! Choe?

LIONEL. Ja, Gustav. Hoe kan het dat een man en een vrouw samen hetzelfde kind hebben?

LEONA. Ja, Gustav. Ik wist niet dat ge van die dingen niet op de hoogte waart.

GUSTAV. Akkoord. Nogal dom soort vraag van mij. Cheb zelf zes kinderen.

LEONA. Bij dezelfde madam? Allee, proficiat...

LIONEL. Met mijn deelneming, Gustav. Leona is mijn ex.

GUSTAV. Waarom chebt chij mij nooit verteld?

LEONA. Omdat het uw zaken niet zijn, Gustav.

LIONEL. We zijn al jaren uit mekaar, maar we komen best overeen.

LEONA. Soms.

GUSTAV. Dat cheb ik al willen choren, ja...

LIONEL. Ik zocht namelijk een werkvrouw en toen zond de dienst mij Leona. Ik ben best tevreden over haar. Ze doet haar werk goed en ze is niet duur.

LEONA. En ze eet niet veel. Af en toe een koekje. Vergelijk mij misschien met zo'n schattig hondje.

GUSTAV. Dat kan ik best cheloven, ja!

Korte pauze. Lastig gegrinnik. Ander onderwerp!

LIONEL. Wel, dit is ze, zie. Ons gemeenschappelijk Roosje. Roosje, dit is Gustav, mijn uitgever en literair agent.

ROOSJE. Cool. Dat is dus Gustav.

LIONEL. Kent gij mekaar?

ROOSJE. Tot nu toe niet in 't echt, nee.

LEONA. Wat wilt ge daarmee

LIONEL. Leona en ik kennen mekaar al van in de lagere school. In 't zesde leerjaar liepen we hand in hand en hadden we zogezegd verkering.

LEONA. 't Is al goed, Lionel.

LIONEL. Daarna kwam 't middelbaar en het toeval wou

LEONA. Dat interesseert Gustav allemaal niet.

GUSTAV. Toch wel, toch wel!

ROOSJE. Laten we een lang verhaal kort houden, Gustav. Die twee besloten te trouwen.

LIONEL. Omdat we dolverliefd... Allee, toen...

LEONA. Kom, zo erg was 't ook niet.

LIONEL. Omdat ons Roosje haar opwachting maakte, ziet ge.

GUSTAV. Hoe leuk.

ROOSJE. Ik kwam zogezegd roet in 't eten gooien!

LIONEL. Alles verliep op roosjes. Bij manier van spreken... Tot er een kink in de

ROOSJE. Om een superlang verhaal ultrakort te houden, Gustav. Mijn ouders gingen uit mekaar.

GUSTAV. Een cheloek bij een ongeloeck.

LIONEL. Vertel ons liever wat u naar hier bracht, meisje.

ROOSJE. Ik wou u iets tonen.

Roosje doet de sjaal af en trekt haar jas uit. Ze draagt een kleeedje en hoedje jaren '20 en heeft een dito kapsel.

ROOSJE. Tadaà! Wat vind je daar van? Mama? Papa? Dit is mijn outfit voor onze eindejaarsfuif. Thema: de jaren '20. Van de vorige eeuw natuurlijk. Chicago, Scarface Al Capone, charleston, foxtrot... Coole periode! Ik ben op en top jaren '20. Zelfs mijn kousen met jarretellen en mijn ondergoed zijn echt.

LEONA. Zelfs dat?

ROOSJE. Je loopt in de jaren '20 rond of niet, hé ma. Zal ik het eens tonen?

GUSTAV. // Haha!

LIONEL. // Roosje!

LEONA. // Roos!

We horen een charleston en Roosje geeft een demonstratie, eventueel samen met één of meer van de anderen.

LEONA. Het staat u superleuk, meisje. Wie heeft voor dat prachtige kapsel gezorgd? Echt jaren '20. Mag ik mee? Ik ben jaloers!

GUSTAV. Wat heb ik gezegd...

LEONA. Gustav, ge begint op mijn systeem te werken.

LIONEL. Cool. Zoals gij er uit ziet, Roosje! Gij zijt gewoon mijn Margie!

ROOSJE. Wie is Margie?

LEONA. Ge moet weten, Roosje, dat uw papa de inspiratie voor zijn nieuwe roman uit zijn directe leefomgeving haalt en de mensen die hij kent.

ROOSJE. Cool, paps! Margie! Ik kan de naam zelfs gebruiken voor de fuif!

LEONA. Allee, sommige mensen dan toch, want er zijn er ook die niet mogen meespelen...

LIONEL. Ik ga straks nog moeten geloven dat gij jaloers zijt.

LEONA. . . .

GUSTAV. Zelfs ik kom in voor. Mij heeft oer papa gekozen als Dikke Joe, een van de chrote changsterbazen. (*Vettige lach.*)

LIONEL. Zeg, Roosje, ge gaat daar toch niet alleen naartoe, naar die fuif?

ROOSJE. Natuurlijk niet, papa.

LEONA. Kennen we hem?

ROOSJE. Sommigen wel, anderen niet...

LEONA. Toch niet van in de lagere school, hoop ik?

ROOSJE. Maar nee... Hooguit een paar weken.

LEONA. Ik ben blij dat mijn dochter slimmer is dan ik in mijn tijd.

LIONEL. Zeg, meisje, die jongen... Zou ge die misschien eens kunnen voorstellen?

ROOSJE. Wordt voor gezorgd, paps! (*Ze gaat naar het balkon en fluit op haar vingers.*)
Het duurt niet lang, hoor. Hij was al halfweg! 't Is een vlugge.

LEONA. Hij is toch niet met alles zo vlug, hoop ik!

ROOSJE. Hier komt hij! Ta-dàà!

We zien hoe Anton naar boven klautert. Even later staat hij in de kamer. Zoen met Roosje. Anton kauwgomt voortdurend. Gustav valt opnieuw bijna van zijn stoel.

ANTON. // Hello!

GUSTAV. // Anton! Wat komt chij chier

LIONEL. Kent gij dat ventje?

ANTON. Hey, gast! Dimmen!

GUSTAV. Roestig, Anton. Dat ventje is mijn zoon: Anton. Toch niets op tegen, Lionel?

Black-out.

Muziek!

* * * * *

V I J F

Tijd: jaren '20.

Sombere muzikale omlijsting.

Een donker vertrek. Een kelder of een verlaten garage. We horen water druppelen en ratten over en weer lopen. In het midden staat een stoel waarop Dikke Joe aan handen en voeten gebonden zit. Hij heeft een prop in de mond en draagt lang, wit katoenen ondergoed en wollen kousen. Zijn haren zijn nat en in de war. Zweet parelt op zijn voorhoofd.

We horen hoe een deur openkriipt en twee seconden later dicht slaat. Dikke Joe kijkt met wilde ogen rond. Dan verschijnen Blackjack Morris en Jane, elk met een Tommy Gun, en William, gewapend met een revolver in een holster.

MORRIS. Zo! Hier zijn we dan! Blackjack Morris laat zijn vrienden nooit in de steek. Ik hoop dat je de kans hebt gekregen om flink uit te rusten en na te denken. Want

we hebben een pak te doen. Hoeveel tijd we nodig hebben hangt af van jouw bereidwilligheid én mijn geduld. Zoals je weet zitten we hier op twee passen van Chicago River. William, toon onze vriend eens hoe nuttig dit kan zijn.

William haalt een kleine zinken kuip en een zak cement, die hij aan de voeten van Dikke Joe plaatst. Die laat allerlei geluiden horen, maar geen enkele bewijst dat hij inschikkelijk wil zijn.

MORRIS. Wat water is moet ik u natuurlijk niet tonen. Hier heb je een zakje cement. Het is de bedoeling dat je het in de kuip giet, er water aan toevoegt en dan flink roert! Dat mag zelfs met de voeten! (*Gelach.*) Zo, nu ken je het recept voor betonnen schoenen. Tenzij, natuurlijk... Waar heb je de poen gestopt, Joe? Zodra je me dat vertelt, begeleiden we je naar de uitgang. Beloofd. (*William neemt de prop weg.*)

JOE. Weet je waar je je poen kunt stoppen? (*William steekt de prop in.*)

MORRIS. Zwijgen is een risico dat je wat mij betreft gerust mag nemen. Luister, Joe. Ik heb mijn best gedaan om je gok- en andere schulden te helpen afbetalen. Het begon met een schamele 20.000 \$ die omwille van de noodzakelijke onkosten opliepen tot over de dertig zakken. Je hebt gegokt, Joe. En je hebt gedokt... Tot de laatste cent. We hebben achteraf zelfs vrede gesloten, want we vonden dat het beter was om samen in de business te gaan dan mekaar als concurrenten de duivel aan te doen. En daar knelt het schoentje. Niet van beton, hoor. Grapje... Nee, opnieuw maak je misbruik van mijn vertrouwen. En van de verkoop van onze zelf gestookte alcohol. Je was veel te inhalig en je weigerde mijn deel van de transactie te betalen. Weet je, Joe, vertrouwen is de belangrijkste regel in onze business. Daar heb jij een loopje mee genomen. Dat verdraagt Blackjack Morris niet. Daarom: een eerlijke ruil. De poen of je leven. Ik weet dat je de buit ergens veilig hebt geparkeerd, Joe. Ik weet alleen niet waar of op welke manier. Dat ga jij me nu vertellen. (*Prop uit.*)

JOE. Loop naar de hel! (*Prop in.*)

MORRIS. Bepaald teleurstellend. Jammer genoeg had ik niets anders van jou verwacht.

JANE. Mag ik iets proberen, boss? Misschien heb ik meer succes.

MORRIS. Ga je gang, Jane.

Jane fluistert Joe iets in het oor. Joe begint hartverscheurend te huilen. En schakelt plots over naar een luide lach, prop of niet.

MORRIS. Kan ik wat voor je doen, Joe? Ik weet hoe meedogenloos die lieve Jane kan zijn.
(Wat heb je hem gezegd?)

JANE. (Betonnen schoenen of ontbeend worden door een professionele slager.)

MORRIS. (Flinke meid! Maar ik dacht niet dat je idee veel indruk heeft gemaakt.) Nee, het is niet prettig wat Jane met jou zou uithalen. Daarom geef ik er de voorkeur aan dat je met William onderhandelt. Mijn beste William, toon onze vriend Joe wat je allemaal hebt meegebracht.

William rolt een karretje op met allerlei attributen.

WILLIAM. Een soldeerbout: als we daar een tijdje zoet mee zijn, koken de hersentjes in eigen nat. Verder: een trechter en liters water om de darmen te spoelen. Bijzonder efficiënt tegen de dorst. Desgevallend kan het water vervangen worden door zelfgestookte alcohol. Tenzij je natuurlijk bereid bent te praten. (*Prop uit.*)

JOE. Als ik mag kiezen: zelf gestookte alcohol, graag. (*Prop in.*)

MORRIS. Ik geloof niet dat deze werkwijzen aanslaan bij onze gast, mijn beste William. Persoonlijk vind ik ze tamelijk primitief. Maar dat is natuurlijk een kwestie van smaak. Toon onze vriend misschien je subtielere spulletjes.

WILLIAM. Duimschroeven. Handig in gebruik, maar lastig als je daarna liftend naar huis moet. (*Gegrinnik.*) Of dit: een gewone snijplank om het verlengde van je rug mee te bewerken. Lastig als je wil liften. Weet je waarom? Je kan niet eens op de achterbank gaan zitten. (*Gelach.*) Of hier: voetklemmen: niet om te lachen! Weet je waarom? Om te liften als je achteraf naar huis moet. Snap je? Nee. Wel, als je geen lift krijgt, moet je te voet naar huis! (*Ze brullen van 't lachen.*) Nog 'n goeie: de tongklem. Dikke pech! Weet je waarom? Om te liften. Snap je

evenmin, hé? Wel, als een automobilist stopt, kan je niet vragen waar hij heen rijdt! (*Idem.*)

JANE. Maar het ergste van al heb ik hier. Het is de eenvoud zelf: een pluim. Om je voeten te masseren en te verzorgen. Je gaat er plezier aan beleven. Tenzij je ons natuurlijk vertelt waar je de poen hebt verstoppt. (*Prop uit.*)

JOE. Doe geen moeite. Ik geraak wel thuis per autostop!

Black-out.

Muziek.

* * * * *

Z E S

Tijd: nu.

Aan beide zijden van de grote zetel ligt een tijdschrift klaar.

Roosje en Anton komen giechelend uit de grote slaapkamer terwijl ze een en ander dicht knopen.

ROOSJE. Kom zitten, schat.

ANTON. We hebben tijd.

ROOSJE. Hij kan er elk ogenblik zijn.

ANTON. Geen zorgen, Roos. Hij is erg breed.

ROOSJE. Erg breed?

ANTON. Van opvatting.

ROOSJE. Hij zal er niets op tegen hebben dat we hier op hem hebben gewacht.

ANTON. En wat er allemaal gebeurde...

ROOSJE. Stt... Anton. Dat hoeft papa niet te weten. Ons mama pakken we de volgende keer aan.

Roosje gaat aan de voordeur luisteren. Anton loopt opnieuw de kamer in. Even later horen we hoe de deur beneden dichtslaat. Roosje sluit de deur.

ROOSJE. Anton? Wat doe je?

ANTON. *(Op.)* Nada! Laatste controle.

ROOSJE. Alles oké!

ANTON. Nee. Leona is bij hem. *(Hij luistert even aan de deur.)*

ROOSJE. Wat? Die moest vandaag niet komen werken. Wat zijn die samen gaan doen?

ANTON. Als je 't mij vraagt...

We horen mensen de trap opkomen. Roosje en Anton gaan beiden vlug op voldoende afstand van mekaar elk langs een kant van de zetel zitten en "lezen" het tijdschrift dat klaar lag. Roosje neust per vergissing in het tijdschrift over sport, Anton in het vrouwenblad. We horen gestommel op de trap.

ROOSJE. Stt! 't Is verkeerd!

ANTON. Wat?

ROOSJE. Geef mij dat boekje. Vlug!

ANTON. Waarom?

Lionel op. Hij heeft in de regen gelopen. De twee "lezen" met volle aandacht.

LIONEL. Koekoek! Hier zijn we zie! Hey Roosje! Anton!

ROOSJE. Hey papa. *(Zoen.)*

ANTON. Lionel.

LIONEL. Als mijn deur open staat weet ik dat er goed volk is! Wat een weer, zeg! Amai!

Leona komt binnen.

ROOSJE. *(Mimet de woorden.)* Die zijn samen... *(Hij maakt een gebaar van: "Ja, en?")*

LEONA. Hey, jongelui. Waar zet ik uw paraplu, Lionel? *(Ze zet de paraplu in een hoek.)*

ROOSJE. Samen uit, samen thuis, ma? *(Zoen)* Zijn jullie misschien *samen* iets van plan?

LEONA. We zijn mekaar in 't centrum toevallig tegen het lijf gelopen. Maak u vooral geen zorgen.

ROOSJE. (Toevallig...)

LEONA. We zijn gaan shoppen.

LIONEL. En uw mama heeft er van geprofiteerd om zich een paar "kleinigheden" aan te schaffen.

LEONA. Overdrijf niet, Lionel. Want uw papa weet nog altijd niet hoe of waar hij een paar kousen kan kopen. Om maar iets te zeggen. Nog een geluk dat hij mij tegengekomen is.

ROOSJE. Ja mama, van geluk gesproken...

LIONEL. Hoor die eens bezig, Anton.

ROOSJE. En jij hebt je opgeofferd, mama?

LEONA. Ge weet hoe ik ben, kind.

ROOSJE. Jij hebt onze papa altijd rot verwend, hé.

LIONEL. Jon-gens...

LEONA. Als ge dat maar weet. Hij kan nog geen ei koken, moet ge weten, Anton! Of een taske koffie zetten.

ROOSJE. Typisch. Zonder vrouw is een man echt niks, hé ma?

LIONEL. Niet op letten, Anton, jongen...

LEONA. Ik viel op een morgen eens toevallig bij hem binnen en weet ge wat meneer aan 't doen was? Koffie zetten. Op zich niks mis mee, maar hij probeerde het met koud water.

LIONEL. Ja zeg, hoe moet ik koffie zetten als niemand mij nog nooit...

ROOSJE. Anton, die kan goed koffie zetten en hij is ook een man.

LEONA. Hoe oud zijt gij, Anton?

ANTON. Zeventien.

LEONA. Dan zijt ge nog niet helemaal een man. Maar 't is wel een goed teken dat ge al koffie kunt zetten. Anton kan dat al, schat. Proficiat. Maar uw papa nog altijd niet.

LIONEL. Het is typisch voor de moeder van Roosje dat ze het mes een paar keer in de wonde moet draaien. Pas daar mee op, Anton! Zo moeder, zo dochter.

ROOSJE. // Overdrijf nog wat, papa!

LEONA. // Overdrijf nog wat, Lionel!

LIONEL. Voilà. Ik overdrijf!

ROOSJE. Zeg, waarvoor we eigenlijk gekomen zijn. Als laatstejaars geven wij een verklede fuif als afscheid, maar dit jaar wordt het anders. Verrassing! We hebben op het laatste nippertje besloten dat de ouders ook mogen komen. Verkleed natuurlijk!

LIONEL. Oei!

ROOSJE. Maar nee, dat wordt keitof, papaatje. Echt iets voor jou. Want luister: de meerderheid heeft gekozen voor de jaren '20 van de vorige eeuw, de tijd van de charleston en zo. Puur toeval dat het overeen komt met mijn outfit. Vermits je daar toch een roman over aan het schrijven bent, dacht ik dat het een goed idee was als je je allebei verkleedt à la Al Capone. Wat denk je ervan, mama? Papa?

LIONEL. Dat er die avond veel Al Capones zullen rondlopen. Iets anders, waar moet ik 't geld halen om zo'n duur kostuum te huren?

LEONA. Ik doe mee. Ik ben niet zo krenterig als uw vader.

LIONEL. Ja maar ja, 't is toch waar, zeker? En uw studies volgend jaar, Roosje, wie gaat dat bekostigen?

LEONA. We zullen wel zien, Lionel. Als 't niet gaat, dan schrijft ge een beetje vlugger. We gaan ervoor, Roosje! Ik zal ook wel een tandje bijsteken.

LIONEL. En hoe gaat ge dat doen? Hè?

LEONA. Dat... dat... ik zal dat wel doen.

ROOSJE. (*Geeft een briefje.*) Hier heb je 't adres van een goede costumier, papa. Hij geeft zelfs een kleine korting aan studenten.

LIONEL. Ja, daar ben ik vet mee.

ROOSJE. Toe papaatje... Knuffeltje... Doe je mee?

LEONA. Komaan, Lionel, als ons Roos het zo schoon vraagt.

ROOSJE. Anton zijn pa komt ook.

LIONEL. (Oh nee...) Verkleed?

ANTON. Yep.

LEONA. Nog een reden om te gaan!

LIONEL. Allee, vooruit... 'k Zal mij maar laten doen, zeker?

ROOSJE. Dank u, papaatje lief! (*Klapzoen.*) Voor ik het vergeet: voor de ouders duurt de fuif maar tot 1 uur. Daarna vieren we verder zonder u! Ha ja, we kunnen niet de hele nacht babysit spelen, hé! (*Stil tot Leona.*) (Dan zijn jullie nog eens rustig samen onder mekaar...) Oh, bijna vergeten, papa. Je portefeuille. // We wilden die nacht in The Daltons nog een slaapmutsje nemen. Jij was het daar druk aan 't uitleggen en ik zag meteen dat het hoog tijd was dat je naar huis ging. Zo kon je niets meer uitgeven of trakteren. Is er die avond toevallig niemand tegen u aangeboden? ///

LIONEL. // Mijn...? Hebt gij die...? /// Ja... Zou kunnen...

ROOSJE. Dat was Anton.

ANTON. Yeah!

ROOSJE. Hier heb je je smartfoon terug. Het was niet in de opdracht begrepen, maar Anton heeft hem per vergissing mee gegrist.

ANTON. Verkeerd uitgelegd, Roos.

LIONEL. En dat vindt gij allemaal normaal...

LEONA. Kom zeg, Lionel, maak daar zo geen spel van. Er zijn ergere dingen.

ROOSJE. Anton is nogal handig met zijn vingers.

ANTON. Sorry!

LIONEL. Gaat hij daar zijn broodwinning van maken of zo?

LEONA. Iets anders. Roos, hebt gij een pilletje in uw papa zijn drank gedaan?

ROOSJE. Maar allee, ma! Ik ga mijn papa toch niet vergiftigen! En Anton ook niet. Anton?

ANTON. Nope!

LEONA. Rijke verbeelding waarschijnlijk, of niet, Lionel.

LIONEL. . . .

LEONA. En die fles die ik in zijn kamer gevonden heb? Hebt gij die dar gelegd?

ROOSJE. Maar nee, ma. Wat ligt er allemaal niet in die zijn kamer, zeg... (*Pauze.*)

LEONA. Nu hoort ge 't, Lionel.

LIONEL. 't Is mijn eigen schuld, Roosje. Ik beloof dat ik ga stoppen met regelmatig eens goed door te zakken.

LEONA. Hebt ge iets bij om zijn loze beloftes in te steken, Roosje?

LIONEL. Mijn dochter is me meer waard dan al de rest, Leona. Dus nee, geen loze beloftes meer. Er is maar één probleem. Om inspiratie te hebben moet ik een beetje in de wind zijn. Van dat schrijven zal misschien niet veel meer in huis komen.

ROOSJE. Maar jawel, pa.

LEONA. Misschien is er een oplossing. Maar daar moet ik nog even over nadenken.

ROOSJE. Ik geloof je, hoor papa. Mama, jij gelooft hem toch ook?

LEONA. Daar moet ik ook even over nadenken.

ROOSJE. Bedankt, ma. Kom, Anton.

LIONEL. Waar gaat ge naartoe?

ROOSJE. Weg. Als mijn mama niet gelooft wat mijn papa zegt, dan sta ik hier gewoon mijn tijd te verliezen. Ik bel je nog wel, pa. Je hebt je smartfoon nu toch terug. Tjuus!

ANTON. Bye.

Roosje en Anton gaan weg.

LEONA. Ziet ge nu wat ge gedaan hebt!

LIONEL. Ik? Dat is wel het

LEONA. 't Is te hopen voor u dat dat nog in orde komt.

LIONEL. . . .

LEONA. Een geluk dat we haar kennen! Even opvliegend en vergeetachtig als gij! Wat zijn die twee hier nu eigenlijk komen doen?

LIONEL. Mijn portefeuille en mijn smartfoon terugbrengen, en ons uitnodigen voor 't verkleed bal, allee de fuif, van de laatstejaars. Ge stond hier toch ook, Leona? Ik weet zelfs waar ik zo'n onnozel kostuum kan huren.

LEONA. Als 't u niet aanstaat, had ge maar nee moeten zeggen.

Wanhopig gebaar van Lionel! Lange pauze.

LEONA. Lionel? Het kan toch niet dat die Anton hier gewoon braafkes op de zetel zat te lezen toen ik binnenkwam?

LIONEL. Waar zou hij anders moeten op zitten?

LEONA. Lionel alstublieft! Houd uw manieren!

LIONEL. Wat heb ik nu weer verkeerd gezegd?

Leona bekijkt het sporttijdschrift.

LEONA. Zat ons Roosje niet op deze plek?

LIONEL. Wanneer?

LEONA. Toen ik binnenkwam, Lionel!

LIONEL. Ik denk het.

LEONA. Denkt ge het of zijt ge er zeker van?

LIONEL. Ik denk dat ik er zeker van ben.

LEONA. *(Toont hem het tijdschrift.)* Sinds wanneer is ons Roosje geïnteresseerd in sport?!

Donker. Muziek.

* * * * *

Z E V E N

Tijd: jaren '20.

Een verduisterde kamer. De balkondeur is dicht. De gordijnen bijna. De telescoop is weg. Morris heeft een Tommy Gun en kijkt behoedzaam door het gordijn. Jane komt uit de grote slaapkamer. Ze draagt een peignoir en slippers.

JANE. En? Wat nieuws?

MORRIS. Alles lijkt rustig. Maar vertrouwen doe ik het niet...

JANE. We zitten in nesten, Morris.

MORRIS. Ik weet het...

JANE. Zo kan het niet verder. Wat doen we met Dikke Joe?

MORRIS. We maken *De Schorpioen* wijs wat we willen en ze zullen zo stom zijn om ons te geloven. Ze moeten alleen met centen over de brug komen. Zodra dat gebeurd is, vluchten we naar Wisconsin. Of naar Canada. Ze vinden ons nooit.

JANE. Zo ver is het nog niet. Die van *De Schorpioen* zullen willen weten of Dikke Joe nog leeft.

MORRIS. We kunnen hen altijd een paar grammetjes van die dikzak opzenden. (*Steekt een pink omhoog.*) Om te bewijzen dat hij nog heel is.

JANE. Op een klein stukje na.

MORRIS. En dat we het menen. Telkens er niet betaald wordt, zenden we een paar grammetjes op! Dikke Joe kan wel een paar grammetjes missen.

JANE. Dat is geen echt bewijs dat hij nog in leven is.

MORRIS. Ze moeten ons maar op ons woord geloven. Want vertrouwen, lieve Jane, dat is de kern van ons bestaan.

JANE. Ja, iemand zoals jij zullen ze zonder probleem vertrouwen! Je bent de grootste

MORRIS. Stt... Liefje... Geen lelijke woorden over je lippen laten komen. Je kent me toch.

JANE. Net daarom.

MORRIS. Maar dat hoeven die van *De Schorpioen* niet te weten. Vertrouw me nu maar.
(*Zoen.*)

JANE. Liefeling... Ik ga me vlug verkleden.

MORRIS. Haast je. (*Jane af grote slaapkamer.*) (*Pauze.*) Mijn buikgevoel zegt me dat er iets niet klopt...

Hij gaat opnieuw naar het balkon en kijkt discreet naar buiten. Observeert. Telefoon. Morris neemt op.

MORRIS. Ja? (. . .) Bedankt. (*Hij loopt naar de slaapkamer.*) Jane!

JANE. (*Op in peignoir.*) Wat?

MORRIS. William heeft gebeld. Volgens hem is alles in orde.

JANE. Volgens hem...

MORRIS. Luister eens...

Korte stilte.

JANE. Moet ik iets horen?

MORRIS. Hoor je 't niet?

JANE. . . .

MORRIS. Het is hier veel te stil. Vlug. Ga je kleden.

Jane loopt naar de grote slaapkamer. Morris gaat de gang controleren en doet de voordeur weer op slot. Hij controleert de kleine slaapkamer. Achterdocht. Hij gaat opnieuw naar het balkon.

MORRIS. Het klopt niet. De hele steeg is zo leeg als een lekke band. (*Kijkt nauwkeurig.*) Ze hebben ze verdomme langs beide kanten afgesloten! We moeten weg! (*Bij de deur van de grote slaapkamer.*) Jane?

JANE. (*Op.*) Ja?

MORRIS. 't Is hier te link. Ze zitten overal. Niemand wist van onze schuilplaats. Wie heeft de coppers getipt, Jane?

JANE. *(Id.)* Iemand van onze eigen mensen? Moeilijk te geloven.

MORRIS. Mja... Eerder iemand van *De Schorpioen*, een spion van Dikke Joe.

Telefoon. Morris neemt op, vraagt Hallo? en haakt in. Jane is intussen volledig klaar en bewapend en komt naar buiten. Ze draagt ook een linnen zak met gerief.

MORRIS. Niets... *(Hij houdt zijn Tommy Gun in de aanslag.)*

JANE. Wacht, Morris. *(Ze trekt vlug haar schoenen aan.)* Sorry, ik ben in de kamer iets vergeten!

MORRIS. Wat?

JANE. Een stuk ondergoed!

MORRIS. Je staat veel beter zonder! Kom ,u!

JANE. Maar Morris...

MORRIS. Jane, even goed luisteren nu. Met of zonder ondergoed, ik zal er altijd voor je zijn. Altijd. Oké?

JANE. En ik voor jou. Wat er ook gebeurt. Oké. *(Een vlugge zoen.)*

MORRIS. Ze kunnen hier met hun wagens niet manoeuvreren en wachten op versterking. Ze hebben de brandtrap nog niet laten zakken. Zo gunnen ze ons wat kostbare tijd. En wij kunnen alleen maar hoger.

JANE. Ze kunnen ons van beneden neerschieten.

MORRIS. Nee, ze moeten ons levend hebben, want ze willen Dikke Joe. Wie zegt dat wij tot op het dak moeten? Er is onderweg kans genoeg om te ontsnappen. Ze hebben ons nog lang niet, Jane!

Hij duwt haar naar het balkon en doet haar de brandtrap naar boven nemen. We horen gestommel op de trap. Bonken op de deur. "Gewapende Chicago PD! Openmaken!" Bonken. Spannende muziek.

* * * * *

A C H T

Tijd: jaren '20.

Een kale ruimte. Een tafel, twee stoelen en een lamp.

De inspecteurs brengen Morris binnen. Inspecteur 2 installeert hem niet zachtzinnig op een stoel. De lamp wordt op Morris gericht. Hij heeft een paar wonden en vlekken in het aangezicht. Inspecteur 1, gekleed in herenkleding, neemt plaats tegenover hem.

INSP 1. Ik hoop dat ge vannacht rustig hebt kunnen nadenken, Blackjack. Dan zult ge u zeker herinneren waar ge gisterennacht tussen elf en half vier hebt uitgehangen.

MORRIS. Als ge denkt dat ik dat nog weet.

INSP. 1. Ben ik met onze vriend niet beleefd genoeg geweest, Butchers?

INSP 2. Zeker wel, chief.

INSP 1. Heb ik niet genoeg geduld aan de dag gelegd, misschien?

INSP 2. Absoluut wel, chief. Maar misschien is meneer nog groggy van gisteren, toen we hem opgepakt hebben.

INSP 1. Maar nee... Mensen zoals Blackjack Morris maken er een gewoonte van om op de loop te gaan. Maar hoe harder ze wegrennen, hoe vlugger ze bij ons belanden. Ik wil mijn vraag graag specificeren, Blackjack: waart gij gisterennacht tussen elf en half vier met uw vrienden in The Daltons?

MORRIS. Waarom?

INSP 1. Fout, Blackjack! Niet waarom! Wel: ja of nee.

Morris perst de lippen op elkaar. Inspecteur 2 rolt zijn mouwen dreigend op.

MORRIS. Oké, oké! (*Korte pauze.*) Ja. Zo goed?

INSP 1. Zeker?

MORRIS. 'k Zal toch wel weten waar ik was, zeker?

INSP 1. Precies of meneer heeft een deel van zijn geheugen terug, Butchers.

INSP 2. Was het leuk in The Daltons, Blackjack?

MORRIS. Enorm. We hebben het geen seconde gehad over varkens zoals jij.

- INSP 2. Ge gaat eraan, hoort ge dat? Ge gaat er godverdomme aan!
- INSP 1. Ru-ustig, Butchers... Rustig... Meneer probeert de grapjas uit te hangen. Niets om je druk om te maken.
- INSP 2. Ik geef u vijf seconden, maat! Als ge dan niet
- MORRIS. Ik eis een advocaat, apensmoel!
- INSP 1. Als ge uw manieren houdt en meewerkt, zullen we voor een advocaat zorgen. We kennen 't reglement. Maar zolang die er niet is, zit ge met ons opgescheept. Tussen haakjes, hebt ge onlangs nog contact gehad met Al?
- MORRIS. Ik doe geen zaken met Al Capone.
- INSP 1. Iedereen doet zaken met Al Capone. Wij weten waar hij zich mee bezighoudt, maar hij moffelt elk bewijs tegen hem handig weg. Wij willen u alleen maar helpen, Morris. Uw medewerking kan erg waardevol zijn. Daar kan eventueel rekening mee gehouden worden in de rechtszaal.
- MORRIS. Oké... Kijk zijn belastingen misschien eens na.
- INSP 1. Zijn belastingen... Pft! Volkomen belachelijk, Blackjack. Ge onderschat ons niet alleen, ge houdt ons ook voor idioten.
- INSP 2. Mag ik, chieff?

Een gebaar houdt inspecteur 2 tegen. De inspecteurs overleggen even in stilte met mekaar.

- INSP 1. Ter zake: was die bewuste avond in The Daltons volgende persoon aanwezig: nogal een bolle, groot, lelijke smoel, ongewassen haren, smoezelig jasje.
- MORRIS. Het zat er daar vol van.
- INSP 2. Da's waar, chieff. 't Zit er daar altijd vol van.
- INSP 1. Onderbreek me niet altijd, Butchers! Desbetreffende persoon luistert naar de naam Dikke Joe.
- MORRIS. Als je 't weet, waarom vraag je 't dan?
- INSP 1. Was hij daar?
- MORRIS. Wie?
- INSP 1. Niet wie, Blackjack! Wel: ja-of-nee!
- MORRIS. Ja! Tevreden?

INSP 1. Wij vragen ons namelijk af waar Dikke Joe is. Hij is zoek.

MORRIS. Op reis misschien? Vakantie? Kan toch?

INSP 1. Wij vrezen dat hem iets onaangenaams is overkomen en dat gij daar meer over weet.

MORRIS. Dat spijt me voor Joe, maar daar heb ik niks mee te maken.

INSP 2. Meneer is niet erg coöperatief, vindt ge niet, Chief.

INSP 1. Meneer is absoluut niet coöperatief, Butchers. Meneer dringt aan op een lang en gratis logies in een van onze gezellige hotels.

MORRIS. Als er geen lijk is, dan is er ook geen materieel bewijs. Dan hebben jullie varkenskoppen bijgevolg geen zaak en kun je me beschuldigen zoveel je wil. Zo simpel is dat. Bijgevolg eis ik dat je me laat gaan.

Pauze.

INSP 1. Wie heeft er gesproken over een lijk, Blackjack? Hebben wij u ergens van beschuldigd? Integendeel, we bieden u onze hulp aan.

MORRIS. Oké. Ik veronderstelde maar wat. Kan toch? Dikke Joe is een gangster en een gangster verandert vroeg of laat in een lijk.

INSP 1. Leg uw hand op uw domme kop en kijk wie er onder staat, Blackjack Morris! We hebben 48 uur om je hier te houden. Dat betekent dat we nog een pak tijd over hebben. Bovendien kunnen we je aanhoudingsmandaat laten verlengen indien nodig.

MORRIS. Je hebt het recht niet!

INSP 1. Op dit ogenblik zijt gij hier de laatste die over recht mag spreken! Wat denkt ge, Butchers? Zullen we ons onderhoud met meneer Blackjack even onderbreken.

INSP 2. Misschien kunnen we in afwachting zijn vriendinnetje uitnodigen, chief?

MORRIS. Ge blijft met uw smerige poten van haar lijf. Verstaan!

INSP 1. Ts ts ts... Zoveel onnodige agressie... (*Lange stilte.*) Gij hebt iets in Dikke Joe zijn drankje gedaan.

MORRIS. Wie doet dat niet...

INSP 1. Als uw buurman zijn kleine een paar lappen op zijn oren geeft, dan moogt gij zijn kleine ook een paar lappen op zijn oren geven. (*Pauze.*)

MORRIS. Dat zeg jij. Niet ik.

INSP 1. Zo hebt ge hem The Daltons uit gekregen. Wat hebt ge daarna met hem gedaan?

MORRIS. Heb ik al niet gezegd dat ik met die persoon geen zaken heb...

Inspector 1 knipt met de vingers. Inspector 2 neemt Morris in een verstikkende greep.

INSP 1. Wat hebt ge met hem gedaan, vraag ik? Ik heb geen zin meer om te lachen, Blackjack...

MORRIS. Gngngn...

INSP 2. Rustig, chief. Dit soort opwinding is slecht voor uw hart.

INSP 1. Ik luister. (*Korte pauze.*) Niet te hard, Butchers. Ge gaat hem zeer doen...

MORRIS. ... or... eui...

INSP 1. Sorry? Er zit een beestje in mijn oor.

MORRIS. ... ortefeui...

INSP 1. Wablieft?

INSP 2. Komaan chief, verstaat ge die mens nu niet!

MORRIS. Portefeuille...

INSP 1. Een watte?

MORRIS. Zijn portefeuille! Gepikt!

INSP 1. Zooo zie. Flinke jongen. En wat nog?

MORRIS. Niks nog.

INSP 2. Hij kan nochtans als hij wil, hé chief! Zal ik nog efkes aandringen?

INSP 1. (*Houdt de hand op.*) Wat zat in die portefeuille?

MORRIS. Beetje poen.

INSP 1. Zoals in een schoenendoos schoenen zitten en geen seksfotookes.

INSP 2. Normaal gesproken toch, hé chief?

INSP 1. En die poen is van eigenaar veranderd. Oké. Van de ene fucking bastard naar de andere. Wat zat er nog in die portefeuille, Blackjack. (*Stilte.*) Ik zal je op weg helpen. Pap...

MORRIS. Ja...?

INSP 2. We moeten echt de pa "pieren" uit zijn neus halen, hé chieft. // Sorry, grapje!

INSP 1. // Sorry, grapje! (*Ruig lachen bij de inspecteurs. Plotse stilte.*)

MORRIS. Identiteitsbewijs.

INSP 1. Wat nog?

MORRIS. Kortingsbonnetjes.

INSP 2. Meneer hangt weer de grapjas uit. Mag ik hem een paar lappen op zijn oren geven, chieft? Hij doet het wel bij de kleine van zijn buurman. Toe, chieft!

INSP 1. (*Wijst af met de hand.*) Identiteitsbewijs van wie?

MORRIS. Joseph Mastroiani. Alias Dikke Joe. Maar 'k ben 't ergens verloren.

INSP 1. Daar twijfel ik niet aan. En wat nog?

MORRIS. Weet ik niet meer.

INSP 1. (*Knipt met de vingers.*) Inspector Butchers: innige knuffel!

MORRIS. Nee! Wacht! (*Pauze.*) Dikke Joe en ik hadden een stilzwijgende overeenkomst gesloten om de opbrengst van de volgende lading onder ons beiden te verdelen. Want ik wist dat ik hem niet kon vertrouwen op zijn woord. Daarom heb ik hem gedwongen een schuldbekentenis te tekenen. Die heeft hij echter in handen gekregen.

INSP 1. Hoe?

MORRIS. Ik vrees dat mijn luitenant William zich vergaloppeerd heeft.

INSP 1. Da's gewoon dom, vind je niet, Blackjack? Het afval uit de ene goot vertrouwt het afval uit de andere niet. Zeker niet met documenten. Als het je een troost is: William pakken we zo op. Maar goed... Waar kunnen we Joseph Mastroiani vinden?

MORRIS. Wie zoekt, die vindt.

INSP 1. Butchers...

MORRIS. Die vinden jullie nooit! Nooit, hoort ge!

INSP. 1. Dat doen we wel, Morris. Dat weet ge toch? Desnoods dreggen we de hele Chicago. Hij komt wel boven water. (*Vals lachje van Morris.*) Goed. Dat

volstaat voor vandaag, Blackjack. Wij gaan een koffietje drinken. Gij krijgt van ons een lekker glaasje water! (*Lachen.*) De rest horen we later wel.

MORRIS. Morgen brengen.

INSP 1. Zeer juist. Morgen. Daarom gaan we straks uw vriendinnetje op het rooster leggen. We laten haar zachtjes sudderen. Daarna, Blackjack Morris, zult ge zingen als een kanariepietje!

Black-out.

Muziek.

* * * * *

N E G E N

Tijd: nu.

Lionel en Leona zijn gekleed zoals in de jaren '20 van de vorige eeuw. (Coulissen: Leona ruilt haar herenpak voor een kledje.)

Ze zijn (bijna) klaar om naar de fuif van de laatstejaars te gaan. Leona maakt zich klaar in de badkamer. Lionel probeert zijn das te knopen, wat zonder spiegel niet bijster lukt.

Daarna gaat hij zitten met een manuscript. Na een poosje:

LIONEL. Hebt ge nog lang werk?

LEONA. (*Achter.*) Waarom?

LIONEL. Ik kan mijn das niet knopen zonder spiegel.

LEONA. (*Id.*) Of zonder vrouw!

LIONEL. Ik ben eigenlijk blij dat ge naar hier gekomen zijt.

LEONA. (*Id.*) Haal u maar niets in het hoofd...

LIONEL. Natuurlijk niet, Leona. Ze-eg... Ik vond alleen dat we evengoed samen konden vertrekken.

LEONA. (*Id.*) Natuurlijk.

Pauze.

LIONEL. Ik moet u nog iets vragen. Voor we gaan.

LEONA. (*Id.*) Ja?

LIONEL. Daarna gaan we naar de zaal. Zo ziet ons Roosje ons eens samen. Leuke verrassing! Het zal haar plezier doen. (*Pauze.*) Maar ik heb nog een verrassing voor haar. Goed nieuws... Tenminste, dat hoop ik.

LEONA. (*Id.*) Ha ja?

LIONEL. Ja. (*Lange stilte.*) Wilt ge niet weten wat?

LEONA. (*Id.*) Ik ben benieuwd. Is 't zo goed?

LIONEL. Ik moet u iets vragen.

LEONA. (*Id.*) Ge hebt toch geen geld nodig, Lionel?

LIONEL. Toch niet direct.

LEONA. (*Id.*) Anders kunt ge 't van mijn loon afhouden. Ik vraag achteraf maar twintig procent interest. Zoals die echten in uw roman.

LIONEL. Zijt ge dan niet nieuwsgierig aangelegd, zoals elke vrouw.

LEONA. (*Id.*) Gij denkt precies nog vreselijk erg in clichés.

LIONEL. Ik zou nieuwsgierig zijn in uw plaats...

LEONA. (*Id.*) Gij zijt eigenlijk een wandelend cliché, wist ge dat?

LIONEL. Kom nu alstublieft uit die badkamer. (*Leona op.*) Leona... Van een verrassing gesproken. Waw! Ge ziet er... euh...

LEONA. (*Brede glimlach.*) Cool uit?

LIONEL. Nee... Euh, hoe moet ik het zeggen? Geweldig! Echt!

LEONA. Lang geleden dat ik van u nog zo'n mooi complimentje gekregen heb... (*Hun aangezichten komen bijzonder dicht bij mekaar, maar Leona bedenkt zich.*) Ik dacht dat ik uw das moest knopen. Kom hier. (*Ze stroopt de das dicht.*)

LIONEL. Gargl!

LEONA Blijf staan. (*Ze knoopt de das.*) Et voilà!

LIONEL. (Dat spant...)

LEONA. Ik ben klaar en ik stel voor dat we ons Roosje niet laten wachten.

LIONEL. Op die halve minuut komt het niet aan. Bovendien zal ons Roosje er alle begrip voor hebben. (*Pauze.*) Leona... hm...

LEONA. Gij kunt toch raar doen, zu.

LIONEL. Wel euh... 't Is eigenlijk echt belangrijk en... 't Zit eigenlijk zo... (*Grabbelt het manuscript.*)

LEONA. Waarom neemt ge dat... Zeg, ge gaat nu toch niet beginnen over

LIONEL. Jawel! Waarom niet? 'k Was... 'k Was hier dat stukje aan 't herlezen dat gij verbe... allee, nagekeken hebt. 't Gaat over die inspecteur die Morris op 't rooster legt. Die madam. Gij hebt van haar een verwaand en eigenwijs mens gemaakt. Zoals die spreekt. Amai. Dat was zeker niet mijn bedoeling.

LEONA. Is dat alles? Als zij een hij zou zijn, dan zou ge hem niet verwaand en eigenwijs noemen, maar ter zake, competent en feilloos.

LIONEL. Feilloos? Uit welke mouw schudt ge dat soort woorden?

LEONA. Dat is hetzelfde als onfeilbaar. Zoals de paus van Rome. Die maakt ook geen fouten. Uw inspecteur ook niet. De mijne wel. Omdat ze een vrouw is.

LIONEL. Ha-a...

LEONA. Gaat ge zo met uw mond open blijven staan, Lionel? Die scène was redelijk goed, maar nu werd ze schitterend! De helft van uw lezers zal denken dat Dikke Joe betonnen schoenen kreeg en de andere helft dat hij bij de beenhouwer-spekslager op bezoek ging. En nog een andere helft heeft misschien nog een andere oplossing.

LIONEL. Da's drie keer de helft. Hoe krijgt ge drie halve kilo's in één kilo vlees?

LEONA. Daar gaat het niet om, Lionel. Het gaat erom dat ge bij uw lezers vragen oproept, want ge biedt hen meer dan één oplossing aan. De lezer van vandaag is geëmancipeerd. Daarom heb ik van hem een haar gemaakt. In die tijd was een vrouw als rechercheur ondenkbaar. Nu kan dat wel. Ge schrijft voor de lezer van vandaag een verhaal over vroeger. Dit geeft uw verhaal een andere dimensie.

Kom, we zijn weg. Roosje zal zich afvragen waar we zo lang blijven. Wat staat ge daar zo ter plaatse te trappelen?

LIONEL. Ik had nog een tweede punt. 't Is minstens even belangrijk.

LEONA. Ge moet van mij iets hebben, het kan niet anders.

LIONEL. Ik moet van u niets hebben. Integendeel, ik wil u iets geven.

LEONA. Nu begin ik me serieus zorgen te maken.

LIONEL. Dat vind ik heel positief.

LEONA. Ik maak me over u meer zorgen dan over mezelf, Lionel.

LIONEL. (*Schudt het hoofd en zucht.*) Dat moederkloekgevoel... Niet te doen! (*Hij denkt even diep na.*) Herhaal eens wat ge daar hebt gezegd...

LEONA. Ik zei: ik maak me soms meer zorgen over u dan over mezelf. Zo goed?

LIONEL. Zo klonk het niet helemaal, maar toch bijna.

Hij gaat op een de knie zitten.

LEONA. Zijt ge iets verloren, Lionel?

LIONEL. Leona, houd uw mond. (*Dramatische stilte.*) Lieve Leona, als ik kon, dan liep ik voor u naar 't einde van de wereld. Voilà... 't Is eruit.

LEONA. (*Schelmse blik.*) Ge komt toch nog terug?

LIONEL. Leona, wilt ge voor één keer ernstig blijven, alstublieft? Luister, 't is simpelweg 't volgende: wilt ge nog eens met mij trouwen?

LEONA. Meent ge dat nu?

LIONEL. Ja, ik meen het. (*Hij haalt een ring uit zijn zak.*)

LEONA. Oh, Lionel...

LIONEL. 't Kwam onverwacht in mij op. Zo zotweg ineens... Ik had geen tijd om een ring te kopen. Deze hier is dezelfde van twintig jaar geleden. Ge hebt hem een jaar of vijf daarna naar mijn kop gesmeten, weet ge nog?

LEONA. Ja... Op dat moment hoopte ik dat hij in een baksteen veranderde.

LIONEL. Geef mij uw hand, Leona. Plies.

Ze doet het, hij probeert de ring over haar vinger te schuiven, maar het lukt blijkbaar niet.

LIONEL. Hij is precies kleiner geworden.
LEONA. Of hij wil niet.
LIONEL. Als gij het maar wilt. Ik denk dat uw vinger
LEONA. Durf niet uit te spreken waar ge nu aan denkt!
LIONEL. Dat het me niet kan schelen. Wat antwoordt ge?
LEONA. Tja... 't Komt nogal onverwacht. Mag ik er even over nadenken?
LIONEL. Ja, maar niet te lang. Mijn knie begint pijn te doen.
LEONA. Zo. Ik heb er over nagedacht. Natuurlijk wil ik een tweede keer met u trouwen!

Ze helpt hem recht en ze zoenen mekaar.

LEONA. Ik dacht dat ge 't nooit ging vragen.
LIONEL. Met zo'n vrouwmens gelijk gij is 't niet zo simpel, Leona. Geef toe.
LEONA. Ik had het eigenlijk een beetje zien aankomen.
LIONEL. Ha ja?
LEONA. Ja. En als ik eerlijk moet zijn: ik had het gehoopt. *(Zoen.)*
LIONEL. Een pak van mijn hart. Ik ben vooral blij voor ons Roosje. Ze vraagt niet liever. Waarom hebt ge nooit wat laten merken?
LEONA. Omdat het ten eerste aan u is om uit uw schelp te komen en omdat ik u ten tweede eens graag zag zweten. Nee, even serieus... Misschien heeft ons Roosje gelijk en kan ik u niet missen.
LIONEL. Heeft ze dat gezegd? *(Leona knikt.)* Ons Roosje, dat is toch een speciale, hé.
LEONA. Haar papa ook.
LIONEL. En gij ook. Gij zijt begot ook een speciale.
LEONA. Lionel, ik denk dat ge goed moet beseffen dat wij vanaf nu meer zullen zijn dan gewoon man en vrouw.
LIONEL. ???
LEONA. Ik zal alle dagen over uw schouder mee moeten kijken als ge aan 't schrijven zijt.
LIONEL. Dat deed ge zo al. Daar had ge mijn toestemming niet voor nodig.

LEONA. Ik bedoel dat we vanaf nu nog intenser samen zullen schrijven. Want ik vind het verschrikkelijk leuk om aan zo'n verhaal mee te helpen, te verbeteren, om het te zien groeien.

LIONEL. Ik kan u toch niet tegenhouden... Er is maar één ding... Ik heb liever dat ge er niet zij als Gustav op bezoek komt.

LEONA. Hij misdoet toch niets!

LIONEL. Ge ziet toch ook dat die achter u aan loopt.

LEONA. Gustav is een volwassen man en volwassen mannen zouden zich op die leeftijd niet meer met dergelijke onzin moeten inlaten.

LIONEL. Dat weet gij nog niet wat volwassen mannen zijn!

LEONA. Ge hebt natuurlijk gelijk. Ge zijt soms toch niet jaloers, Lionel?

LIONEL. Ik? jaloers? Bijlange niet. Ik lijd alleen aan gezonde nieuwsgierigheid. (*Korte pauze.*) Ik wou graag weten of daar iets van aan is of niet?

LEONA. Kom hier. Dan zal ik u een geheim toevertrouwen. (*Stil.*) Ik ben niet blind, hé Lionel. Gustav weet goed genoeg dat hij bij mij niets moet proberen. Ik heb hem trouwens gezegd dat ik iemand anders op 't oog had.

LIONEL. Wat bedoelt ge daarmee dat ge gezegd hebt

LEONA. Een zekere Lionel Baeckelman. Niet de auteur Caro Lovers, maar de Lionel die hij is, met al zijn fouten en tekortkomingen

LIONEL. Leona...

LEONA. Gij kunt soms echt simpel zijn, weet ge dat? (*Zoen.*) Zeg, iets anders: hoe zullen we onze samenwerking noemen?

LIONEL. Ik heb geen flauw idee.

LEONA. Maar ik wel. Leona Lovely. Of beter: Lovely Leona.

LIONEL. Vertel geen onzin.

LEONA. Oké. French Nicci.

LIONEL. Er bestaat al zoiets.

LEONA. Dat was maar om te lachen. Ik vind Caro Lovers best oké, hoor.

LIONEL. Dat is dan in orde.

LEONE. Dan stel ik voor dat we onze samenwerking bezegelen.

LIONEL. Wacht, ik haal glazen.

LEONA. Onnozelaar. Ik had aan iets anders gedacht. (*Trekt hem mee.*)

LIONEL. Goed... Maar... Ons Roosje.

LEONA. Ons Roosje zal niet weglopen!

Beiden af grote slaapkamer.

Black out.

* * * * *

T I E N

Tijd: nu, nacht.

Donkere scène. Alleen licht door het raam bovenaan de deur.

We horen de sleutel in het slot. Lionel en Leona komen binnen. Ze klinken bepaald vrolijk!

Lionel steekt het licht aan.

LIONEL. Ik ben kapot. Dat is lang geleden...

LEONA. 't Was echt tof. Ik heb het me niet beklagd.

LIONEL. En ons Roosje was blij dat we er waren.

LEONA. Dat zeker. En Anton valt goed mee. Zelfs al is hij de zoon van uw vriend Gustav.

LIONEL. Toffe gast. (*Uitblazen.*) Amai! Ik ben serieus moe van dat dansen. Niet alleen met mijn dochter, maar ook met u! Da's meer dan een opgave!

LEONA. Is 't weer mijn schuld, Lionel? Ge gaat me toch niet wijsmaken dat dat dansen is wat gij daar hebt staan doen!

LIONEL. Ha nee zeker? 'k Zal 't niet voelen in mijn benen.

LEONA. Ik noem dat eerder schudden en beven.

LIONEL. Wat wilt ge? Als ze met hun genre "muziek" beginnen... Soit, ik heb me geamuseerd en ik hoop van u 't zelfde!

LEONA. Ge gaat me niet geloven, maar voor één keer ben ik akkoord met u!

Pauze. Ze voelen zich goed. Er kan een zoentje af.

LIONEL. Slaapmutske?

LEONA. Mja... Iets licht dan.

LIONEL. Ja, want gij kunt niet tegen iets straf! Cognacske?

LEONA. 'n Kleintje.

Lionel schenkt twee glazen in.

LEONA. Merci. Op ons!

LIONEL. Op ons. *(Ze klinken. Net als hij haar wil zoenen...)*

LEONA. Ik denk plots aan iets. Ons Roosje komt vanavond naar huis. Allee, morgenvroeg.

LIONEL. Hopelijk!

LEONA. Ze heeft haar kamer nodig.

LIONEL. Ik hoop dat ze zo verstandig is om die jongen niet mee brengen.

LEONA. Dat zou ons Roosje nooit doen, Lionel.

LIONEL. Da's waar. Ons Roosje, dat is een serieus meisje.

LEONA. Ik heb haar trouwens gezegd dat de grote slaapkamer vannacht bezet is.

LIONEL. *(Alert.)* Wat wilt ge daar mee zeggen?

LEONA. Dat ik vrees dat er niets anders opzit dan dat ik bij u blijf slapen.

LIONEL. *(Yes!)* Euh... Meent ge dat echt?

LEONA. Ge hebt er toch niets op tegen?

LIONEL. Absoluut niet. Integendeel! Ik hoop alleen dat al onze perikelen dan definitief van de baan zijn.

LEONA. Nu ge er toch over begint... Ik heb nog een perikel voor u.

LIONEL. Ik had beter gezwegen...

LEONA. Een redelijke straffe. Ogenblik. *(Ze gaat naar de grote slaapkamer en komt onmiddellijk terug.)* Leg mij eens uit wat dit in uw kamer ligt te doen? *(Ze toont hem een stuk vrouwenondergoed.)*

LIONEL. Da's een slipje. Of iets dat er op lijkt.

LEONA. Ha, gij noemt dat een slipje?

LIONEL. 'k Weet niet... Daar kan precies een pak meer in!

LEONA. Vroeger bestonden slipjes zoals wij die tegenwoordig dragen niet. Ze waren een stuk groter.

LIONEL. Wilt dat zeggen dat gij ook van die kleine slipjes draagt...

LEONA. Lionel, hou op met zeveren, of ge slaapt ge vannacht op de zetel. Hoe komt dat in uw kamer?

LIONEL. Da's niet van mij!

LEONA. Dat zie ik ook wel! Van mij ook niet.

LIONEL. Serieus? Dat belooft!

LEONA. De zetel! Hoort ge, Lionel? De zetel!

LIONEL. Van wie is dat dan?

LEONA. Waarschijnlijk van een gorilla! Dat ziet 't kleinste kind!

LIONEL. Hey! Ik heb hier nog geen vrouw in zo'n soort tent zien rondlopen, hé meiske!

LEONA. Misschien loopt gij regelmatig in zo'n dinges rond!

LIONEL. Wilt ge eens op uw wo... Kom zeg, ik snap dat niet...

LEONA. De vraag is: wat lag dat in uw kamer te doen? Toeval zeker?

LIONEL. Dat kon daar niet liggen, want er passeren geen vrouwen in mijn kamer.

LEONA. Lieg niet, Lionel! Of we zijn gescheiden voor we terug bij mekaar zijn.

LIONEL. Oh, ik beklaag me nu al dat ik u ten huwelijk heb gevraagd... Ik bedoel: hier komen bijna geen vrouwen voorbij die zo'n maat dragen.

LEONA. Bijna geen! Dat heb ik gehoord!

LIONEL. Leona, alstublieft, bekijk dat ding eens goed. Dat ziet er behoorlijk oud uit. 't Is precies iets dat honderd jaar is.

LEONA. Ja, nu ge 't zegt... Dat is zo goed als versleten.

LIONEL. 't Is misschien nog van in uw jonge tijd.

LEONA. Lionel!

LIONEL. Sorry! Sorry! Waar lag het precies? Helemaal achter in een la of zo.

LEONA. Integendeel, er stak een tipje onder 't bed uit toen ik vandeweek uw kamer deed.

LIONEL. Misschien van de vorige huurster... haar grootmoeder of zo. Dat zou betekenen dat mijn kamer al lang niet meer werd opgeruimd...

LEONA. Stop met mij te beledigen, Lionel!

LIONEL. Neenee, dat kan natuurlijk niet... Ik zweer het, Leona. 't Komt niet van mij!

LEONA. Zweer het op onze dochter.

LIONEL. Ik zw... zweer het. Op ons Roosje.

LEONA. Bon. Blijft de vraag hoe dat daar terecht... Iemand moet dat toch...

LIONEL. 't Is misschien van een werkvrouw die haar werk maar half doet...

LEONA. 'k Zal u eens tonen hoe goed ik mijn werk doe!

Leona gooit het ondergoed op de grond en grabbelt hem vast. Ze willen mekaar zoenen.

Plots...

SAMEN. Ons Roosje?? Aaaaah!!

Freeze naar de zaal.

Donker. Op dat ene spotje met het ondergoed na...

The City All Stars spelen natuurlijk een charleston.

Black-out.

E I N D E

Lionel Braekman, auteur van stationsromannetjes is van plan een echte roman te schrijven over de periode van de charleston en het gangsterisme onder Al Capone.

Gustav, zijn uitgever komt op bezoek. Hij dringt aan op spoed. Hij heeft al een voorschot gegeven, maar de roman laat op zich wachten...

We zien hoe een deel van de roman geschreven wordt, met de wijzigingen, verbeteringen... die meestal door Leona, Lionels poetshulp gedaan worden.

Vandaag wordt Lionel wakker met een zware kater. Hij constateert dat zijn portefeuille en zijn smartfoon werden gestolen.

Hij weet niet waar of hoe.

En dat heeft zo zijn gevolgen.